

The question is :—

“ That this House urges on the Government to device all ways and means of utilising fully before 1974 the waters of the Cauvery basin.”

(The motion was adopted unanimously.)

(Loud applause)

The House will now rise to meet again at 3-00 P.M.

The House adjourned at Twenty-five Minutes past Twelve of the Clock, and reassembled at Fifteen Minutes past Three of the Clock.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair].

FOURTH FIVE YEAR PLAN

General Discussion

MR. DEPUTY SPEAKER.—Now we will take up the Discussion on the Fourth Five Year Plan.

SRI S. SIVAPPA.—Some Minister must say something about the details of the Plan before we could participate in the debate.

SRI H. R. KESHAHA MURTHY.—Is it the Opposition or the Government who is launching the fourth Five Year Plan?

SRI C. J. MUCKANNAPPA.—They have to set the ball in motion.

SRI K. S. SURYANARAYANA RAO.—They must tell us what is the size of the plan, what are the resources, etc.

MR. DEPUTY SPEAKER.—The concerned Minister will intervene in the course of the debate.

SRI C. J. MUCKANNAPPA.—There must be some data for us to speak on the plan. We should know what is the money provided, what are the projects to be taken up, what is the assistance required from the Government of India, what are the resources proposed, etc.

MR. DEPUTY SPEAKER.—Copies of the Preliminary Memorandum has already been distributed to members.

SRI K. S. SURYANARAYANA RAO.—What are the targets fixed, what is the spillover, all these matters should be explained to us before the debate begins.

SRI K. NAGAPPA ALVA (Minister for Health).—The Preliminary Memorandum on the Fourth Five Year Plan, Mysore, has been published and distributed to all members. Unless it is to embarrass Government, I do not think there is actually any meaning in saying that these things must be explained. Everything is there before the House and we have now only to discuss.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—What is the programme before the Medical Department for the first year of the fourth plan; what is the money you are going to spend, what are the salient features of the programmes?

[Mr. SPEAKER in the Chair]

Mr. SPEAKER.—Order, order. Now we have made a herculean effort to assemble today, which is normally a holiday. It is in continuation of a very strenuous Session that we had and if I am not mistaken this is the longest session that we had at any time during this tenure of Five years. On several days we have worked in what might technically be called double shift, mornings and evenings, and on several days we have perhaps in addition also forgone the unquestionably important Question Hour. We have today met now for the purpose of deliberating upon the draft Fourth Five Year Plan. A Memorandum has been placed before the members. It could not be more precise than what it is today. Finality comes to it only when the Planning Commission discusses and gives it a precise shape and content. Five year plan as it has progressed has been very flexible. Even if it has been rigid, it does not mean that the rigidity is such that there is lack of life. Flexibility has always been attached not only to the unit of five year plans but even for the annual plans. If in the course of a year the annual plan is found due to certain exigencies to merit a change neither the Planning Commissioner the State Government has hesitated to do it. It has been brought about under various ways. It has been designated at times as Crash Programme. It is part of the Plan, It is called advance action. It has been called as assistance for tiding over particular difficulties like food shortage. Therefore, our minds need not be so rigid. If on reading the memorandum relating to the 4th plan which has been prepared by Government the members of this House find that there is any important matter which has been missed, we can certainly suggest. If on the other hand the broad outline indicated is on right lines, a debate with greater precision would be all right and welcome. If we want we can also postpone the debate and there is nothing to prevent us from doing that. But we have to consider whether in so postponing, the House would be denying itself of certain opportunities or minimising the utility of the debate. From that point of view, one thing that has to be said is that certain action has to be taken in giving it a shape and after the shape is given, certain exigencies might arise, certain omissions might creep in and certain steps, that have been taken, might require to be modified. The first thing is to give it a shape before it is finalised. Now it is not known when exactly the deadline of finalisation would come. Even if the Fourth Plan were finalised, after the first year of the plan is over, we can modify it. There is nothing which prevents us from doing that. The final word rests with the State Government. If the members want to suggest anything to the Government to arrive at some guide lines, they may do so. I do not think there is anything radically wrong in the memorandum prepared. It may well be that it is not

complete so as to stimulate thought as to what it is that we want in a particular field of activity, say, industry or irrigation or power or any other matter. It may be that it is not precise; if it were precise, there is no scope for discussion. It is in regard to the details that discussion comes in. Therefore, it is open to the House either to have some sort of discussion now or to postpone it; it will do no harm to anybody.

One thing that is worrying my mind is that we do not know when the State might be called upon to come up for discussion for finalising it; it may be a couple of months later. There is an element of uncertainty in as much as the date or time for discussion has to be fixed by some other authority. The State Government many request that it be discussed a couple of months later. If, however, they feel that the discussion cannot be delayed for two months, they will be given sufficient time by the Planning Commission. If within that time they can convene the sittings of this House again or intimate to me—it will be adjourned sittings—I can ask the members to assemble and discuss so that we need not worry too much or think that any grave danger or catastrophe will come about.

SRI SIDDIAIAH KASIMATH (Shirahatti).—The time given is too short and it is better that we postpone the discussion.

MR. SPEAKER.—I have a word of appreciation for the Government inasmuch as the Finance Minister thought that it would be well to have the guidance of the House in this matter which ultimately affects the State, for all time to come. If the members and the Government feel that we can very well wait for a short while we will do that.

SRI K. NAGAPPA ALVA.—Sir, the position is that we have decided to meet this afternoon to discuss the Fourth Five-Year Plan. It is flexible and the exact amount will have to be fixed only some time later. Now that we have met here we will take advantage of these 2½ hours to discuss this important subject. It will help us to some extent at least. At this stage, to fix up a date some time later it will be very difficult. Once again I request through you, Sir, the Hon'ble Members of the Opposition to take advantage of this opportunity and give their constructive suggestions so that they may help the Government to put forth their viewpoint later.

MR. SPEAKER.—This only indicates and emphasises the earnest desire of the Government to derive all possible help and guidance from the members. Having regard to the size and dimension and content of the Fourth Plan, discussion of it for 2½ hours would only amount to talking it over. It is not a question of voting the demand. Ultimately every member would like to contribute and it is right that everybody should have a chance to speak on it.

SRI VEERENDRA PATIL.—I do agree that the time at our disposal is not adequate and we are anxious that this discussion should take place as early as possible. May I suggest to the Hon'ble Members that we may sit tomorrow evening and in the morning and evening on Monday so that it will be possible for us to complete the discussion.

Sri S. SIVAPPA.—Only 2½ hours are left now. As the Hon'ble Minister and you have said, Sir, this is an important measure and the entire State is interested. All the members are anxious to give their opinion regarding the development plans that are before us. At least 3 or 4 days will have to be allotted to discuss this very important subject. To take it up in a haphazard manner, discuss it for 2 or 2½ hours and postpone the discussion would amount to talking it over and there will not be seriousness in the debate. I suggest that Government would do well to call for a special session of 3 or 4 days and whenever you, Sir, call us we will be ready to come so that we will be giving the subject the seriousness it deserves. If you take it up today and tomorrow, it will not help us. Members have decided their future programme and some of them are leaving tomorrow. It will be very difficult to have the discussion on Monday afternoon.

3-30 P.M.

Mr. SPEAKER.—What has the Hon. Minister for Home to say ?

Sri M. V. RAMA RAO (Minister for Home).—Since you ask, I would unhesitatingly say that the debate and discussion on the Fourth Five-Year Plan should commence this afternoon as scheduled. As long as the Hon'ble Members feel that it should be given first importance, they should postpone or cancel their other engagements and convince the general public that they are sensitive and as elected Members of this House, it was of highest priority and greatest importance to them to say what should be done during the Fourth Plan period by way of planning. I am sure, the Hon. Leader of the Opposition and other Hon. Members will share with me the anxiety that we should not postpone discussion on this and place ourselves at disadvantage with the Planning Commission and the Government of India in regard to all the assistance that we expect to receive at their hands for building the economy of our State.

Mr. SPEAKER.—If we begin and continue, are we to continue for tomorrow also ? We should have to continue because I am sure they will share with me, that we should give greater measure of importance to this over everything else.

Sri SIDDIAH KASIMATH.—This subject requires at least two days.

Mr. SPEAKER.—We will have three days. I am not at all worried about the time. Let there be a full and frank discussion.

ಶ್ರೀ ಎ. ಜೆ. ದೊಡ್ಡಮೇಟಿ (ರೋಣ್).—ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಏನು ಹೇಳಿದರು ಎಂದು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ ?

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—4ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುವುದು ಅಗತ್ಯವಾದುದು, ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಆದ್ದರಿಂದ ಬೇರೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಬಿಡುಗೊತ್ತಿ ಇದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೆ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಶ್ರೀ ಎ. ಜೆ. ದೊಡ್ಡಮೇಟಿ.—ಎಷ್ಟು ವಿವರ ಬೇಕಾದರೂ ಕೂಡಲಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಖಾಸಗಿ ಕಾರ್ಯಕಲಾಪಗಳಿಗೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿರುವ ಒಂದು ದಿನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲಕ್ಕೆ ಈ ಸಭೆ ಸಿದ್ಧವಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—‘ನಾನ್ ಅಫಿಷಿಯರ್ ಡೇ’ ಯನ್ನು ಯಾವ ದಿವಸ ಇಡಬೇಕೆಂದು ಕುರಿತು ಆರೋಜನೆ ಮಾಡೋಣ. ಕೆಲಸ ಎಷ್ಟು ಇದೆ, ಅಷ್ಟನ್ನು ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಸೋಮವಾರ ಮಾಡಿದರೆ ನಾನ್-ಅಫಿಷಿಯರ್-ಡೇ ಆಗುತ್ತದೆ, ಮೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ನಾನ್-ಅಫಿಷಿಯರ್-ಡೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಯಾವುದನ್ನು ಕುರಿತು ಆರೋಜನೆ ಮಾಡೋಣ?

ಶ್ರೀ ಎ. ಜೆ. ದೊಡ್ಡಮೇಟಿ.—ಯೋಜನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಅಲ್ಲ. ಈ ಅಧಿವೇಶನ ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ನಾನ್-ಅಫಿಷಿಯರ್-ಡೇಗಾಗಿ ಒಂದು ದಿನ ಇಡಲೇಬೇಕು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಈಗ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ದೊಡ್ಡಮೇಟಿಯವರು ಇವತ್ತಿನ ಮುಖ್ಯ ಗಾಂಧಿ, ನಾಳಿನ ಮುಖ್ಯ ಗಾಂಧಿ, ನಾಳಿನ ಮುಖ್ಯ ಗಾಂಧಿ, ಪ್ರಥಮ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ನಾಲ್ಕನೆ ಪಂಚ ವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಕೊಡಲು ಆಕ್ಷೇಪವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದರಿಂದ ನಾಲ್ಕನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನ್ ಅಫಿಷಿಯರ್-ಡೇಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಕೊಡುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸಭೆಯು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು, ನನಗೆ ಹೇಳುವ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಎಂ. ದೇಸಾಯಿ (ಬೆಳಗಿ).—ಈಗಾಗಲೇ ಒಂದೂವರೆ ತಿಂಗಳಿಂದ ಸಭೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಅದನ್ನು ಜಾಗೃತ ಮುಗಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಶ್ರೀ ಸಿ. ಜೆ. ಮುಕ್ಕಣ್ಣಪ್ಪ.—ಈ 5 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಕೆಲಸ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿಸುವುದು ಸದಸ್ಯರಾದ ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈಗತಾನೆ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದಂತೆ ಈ ನಾಲ್ಕನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಆಗಲೇಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಎಂ. ದೇಸಾಯಿ.—ಈ ಸಭೆಯನ್ನು ಸೋಮವಾರ, ಮಂಗಳವಾರ, ಬುಧವಾರ ದವರೆಗೆ ಮುಂದುವರಿಸುವುದು ಬೇಡ, ನಾಳೆಗೇ ಮುಗಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀ ಶಿವಪ್ಪನವರು ಮಾತನಾಡಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ನಾನು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯ ರೂಪವಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ನಂತರ ನಾನು ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ.

[MR. DEPUTY SPEAKER in the Chair.]

ಶ್ರೀ ವೀರೇಂದ್ರಪಾಟೀಲ.—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ 4ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಕರಡು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಮುಂದೆ ಇದೆ. ಇದರ ಮೇಲೆ ತಾವು ತಮ್ಮ ರಚನಾತ್ಮಕವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀರಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಒಂದು ಮೆಮೊರಾಂಡಮ್‌ನ್ನು 26-2-1965ರಲ್ಲೇ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟಾಗಿದೆ. ಆದೂ ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ನೋಟನ್ನು ಕೂಡ 4-4-1966 ರಲ್ಲಿ ತಯಾರು ಮಾಡಿ ತಮ್ಮಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದೆ ಈ ಮೆಮೊರಾಂಡಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೇನು ಸಾಧನೆಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಅಂಕಿನಂಜ್ಞೆಗಳೊಡನೆ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಅದನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಾಬಿಗೆ, ಅಂದರೆ ಪವರ್‌ಗೆ ಎಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು, ಇರಿಗೇಷನ್‌ಗೆ ಎಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು, ಸೋಷಿಯಲ್ ಸರ್ವಿಸ್‌ಗೆ ಎಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು, ಕಮ್ಯೂನಿಕೇಷನ್ ಅಂಡ್ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್‌ಗೆ ಎಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಪರಸೆಂಟೇಜಸ್ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಅದನ್ನೇ ಮತ್ತೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ಒಂದು ವಿಚಾರವಾಗಿ ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳಗಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ, ಈಗಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. 250 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಡ್ಡು ಇದ್ದು ಇದನ್ನು 537ಕ್ಕೆ ಏರಿಕೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. 537 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ನಿಲಂಗೆ ಆಗಬೇಕಾದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಮಗೆ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ರೀತಿ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕಲ್ಲದೆ, ನ್ಯಾಷನಲ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ ಎನ್ನಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಅಪ್ಪರ್‌ಕ್ಯಾಚ್, ಕಾಳಿ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವಿದ್ದೇವೆ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ 537 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಪ್ರಾಂತ್ಯ ಕರಡು ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇದೆ. ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಸೂಕ್ತವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಸಹ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನೀಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿದು ನನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಸಿದ್ದಯ್ಯ ಕಾಶಿಮಠ.—ನಾಲ್ಕನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಬಾಬಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಈಗಲೇ ತಿಳಿಸಿದರೆ ನಾವುಗಳು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ?

ಶ್ರೀ ಎಲೆರೇಂತ್ಯ ಪಾಟೀಲ್.—ಇದರಲ್ಲಿ ಎವರವಾಗಿ ಪವರ್‌ಗೆ ಇಷ್ಟು, ಇರಿಗೇಷನ್‌ಗೆ ಇಷ್ಟು ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ 80 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇರಿಗೇಷನ್‌ಗೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಈ 80 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ಯಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗೆ ಎಷ್ಟು ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ನಿಲಿಂಗ್ ಪಿಕ್ಸ್ ಮಾಡುವಾಗ ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನ್‌ನವರ ಅಪ್ರೂವರ್ ಆದಮೇಲೆ ಪ್ರಕಟಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಲೇ ತಿಳಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ.

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—This was prepared on 8th February 1965, nearly a year and a little more. I would like to know whether there has been any modification or any change in the size or pattern of the plan because the Planning Commission has released figures of the First Five Year Plan and has cut down the plan expenditure for the current year. Therefore, in keeping with the Central pattern is there any likelihood of any change in this plan?

Sri VEERENDRA PATIL.—We have circulated to the Members two notes about the Fourth Plan of Mysore State, one on 26th February 1966 and another on 4th April 1966. According to the latest note, the size of the plan is in the order of Rs. 537 crores.

†ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ ಮಾನ್ಯ ರೋಕೋಪಮೋಗಿ ಶಾಖೆಯ ಸಚಿವರು ಮುಂದಿನ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೆಮೋರಾಂಡಂ ಅನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಸಭೆಯ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತು ನಾಲ್ಕನೇಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಜಾರಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಏಪ್ರಿಲ್ ಒಂದನೇ ತಾರೀಖಿನಿಂದ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಯೋಜನೆಯ ರೀತ್ಯಾ ನಾಲ್ಕನೇಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ನಾವು ತಿಳಿದ ಹಾಗೆ ಇದುವರೆಗೂ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದದ್ದಾಗಿಲ್ಲ. ನಾಲ್ಕನೇಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರ ಏನು, ಅದರ ಸ್ವರೂಪ ಏನು, ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಿಂದೆ ಯೋಜನಾ ಮಂಡಲಿಯವರು ಏನು ತಯಾರು ಮಾಡಿ ದ್ದರೋ ಆ ಯೋಜನೆಯ ರೀತ್ಯಾ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕದ್ದು 3 ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ 6ನೇಯ ವರ್ಷ ಅಥವಾ 4 ನೇಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಷ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆಯೇ ಎನ್ನುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂದೇಹವಾಗಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮೂರನೇಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ 7 ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಏತಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಬಾರದು ಎಂಬುದು ಯೋಜನಾಮಂಡಲಿಯ ಮುಂದೆ ಇದೆ. ನಾಲ್ಕನೇಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರಕ್ಕೆ ಪರದೇಶಗಳಿಂದ ಬರಬೇಕಾದ ಸಹಾಯ ಧನ ಮತ್ತು ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಹಾಯ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೂಡ ರೂಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ಅದು ಯಾವ ರೀತಿ ಆಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಕ್ಕಂಥಾದ್ದನ್ನು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿ ಸಮರ್ಥನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು, ಯೋಜನಾಮಂಡಲಿಯವರು ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಥಾ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ನಾಲ್ಕನೇಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಒಂದು ಪ್ರಿಲಿಮಿನರಿ ಮೆಮೋರಾಂಡಂನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತು ಈ ಮೆಮೋರಾಂಡಂನ್ನು ಆಚ್ಚು ಹಾಕಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದು ಹೇಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಏಣಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದ ಹಾಗೆ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ರಿಸೋರ್ಸಸ್ ಏನು, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರ ನೆರವು ಎಷ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಆಳೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರ ಒಂದು ಶಕ್ತಿ ಏನಿದೆ, ರಿಸೋರ್ಸಸ್ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಆಳೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಗೊಂದಲಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ನಾಲ್ಕನೇಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಯಾವ ಗುರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಎಲ್ಲ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ, ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಯೋಜನಾ ಮಂಡಲಿಯವರು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳತಕ್ಕಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಈ ಕಿಸ್ತರೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಕ ಅಂಶಗಳು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಏನಿವೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವತಃ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಅಂಕ ಅಂಶಗಳು ಎಲ್ಲವುವರೆಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ, ಎನ್ನುವುದು ನನಗೆ ನುಶಯವಾಗಿದೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ನಿಯೋಜಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು 15 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮೂರು ಯೋಜನೆಗಳು ಮುಗಿದು ಹೋಗಿವೆ. ನಾಲ್ಕು

ನೆಯ ಯೋಜನೆಗೆ ಕಾಲು ಇದತಕ್ಕ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಇದೆ. ಇಡೀ ಭಾರತದಲ್ಲಿ 3ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಸುಮಾರು 20 ಸಾವಿರ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ 500 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿ ನಾವು ಯಾವ ಒಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದೆವೋ ಅದರಂತೆ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗುರಿ ಸಾಧನೆಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಈ ಪ್ರಾಂಶಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಆ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಅದನ್ನು ಸರ್ವೆ ಮಾಡಿರತಕ್ಕ ತಜ್ಞರೇ ಬಡ ಬಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಏತಕ್ಕೋಸ್ಕರ ವಿಫಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಬಹಳ ಗಹನವಾದ ಅಂಶ. ಯೋಜನೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಗುರಿ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ಎಷ್ಟು ಟಾರ್ಜೆಟ್ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಏನು ಎನ್ನುತ್ತದ್ದನ್ನು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಯೋಜನೆಗೆ ಕಾಲನ್ನು ಇದತಕ್ಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ, ಆಳವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಈಗ ನಾವು ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆಯೇ ಎನ್ನುವ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತು ಹೃದಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾವು ಮಾತನಾಡುವುದಾದರೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರೋ ಅಷ್ಟು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪಾದನೆ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ವ್ಯವಸಾಯದ ದೇಶ. ಶೇಕಡಾ 75-80 ಜನ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕೋಟಿ 50 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ಭೂಮಿ ಸಾಗಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತಿಗೂ ಸಹ ನಮ್ಮ ದೇಶದವರು ಆಹಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪರಾವಲಂಬಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಎಂದರೆ ಭಾರತ ದೇಶವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಭಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಪರದೇಶಕ್ಕೆ ಒಯ್ದು ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಆಹಾರವನ್ನು ತರತಕ್ಕಂಥ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವುದು ಅಪಾಯಕಾರಿ. ಈ ದುಶ್ಚಟ ಏನಿದೆ ಇದು ಹೋಗದ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಥಾ 20 ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಆಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹೊರ ದೇಶಕ್ಕೆ ಭಿಕ್ಷಾಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬದಲಾವಣೆ ಆಗದ ಹೊರತು ಎಷ್ಟು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ವ್ಯವಸಾಯ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಾಚಿಕೆ ಗೇಡಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದವರು ಅಮೇರಿಕಾ ದೇಶ, ಕೆನಡಾ ದೇಶ ಮತ್ತು ಜಪಾನ್ ದೇಶ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೂಡ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೇಳಬೇಕಾದಂತಹ ಒಂದು ನಾಚಿಕೆ ಗೇಡಿನ ಪ್ರಸಂಗ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕ್ಷಾಮ ಬಂದಿದೆ ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ನಾವು ಬೇರೆ ದೇಶದವರನ್ನು ಆಹಾರವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮ ಇಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೂ, ಒಳ್ಳೆಯ ಮಳೆ ಬೆಳೆಗಳು ಆಗಿದ್ದಂತಹ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಯಾಚನೆಯಿಂದ ಜೀವನ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಒಂದು ವಿಷಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಹೋಗುತ್ತೇವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಶೇಕಡಾ 72 ಜನ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 50 ರಷ್ಟು ನ್ಯಾಯವೇ ಇನ್ ಕಂ, ಪರ್ ಕ್ಯಾಪಿಟಾ ಗ್ರಾಸ್ ಇನ್ ಕಂ ಆಹಾರದಿಂದ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಇಂಥಾ ಉತ್ಪನ್ನದ ಕಸಬಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯ. ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಪರ್ ಕ್ಯಾಪಿಟಾ ಇನ್ ಕಂ 1961-62 ರಲ್ಲಿ 340 ಇತ್ತು. ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಪರ್ ಕ್ಯಾಪಿಟಾ ಇನ್ ಕಂ 305 ಇತ್ತು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಆವರಣದಿಂದ ಪರ್ ಕ್ಯಾಪಿಟಾ ಇನ್ ಕಂನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಈ ವ್ಯವಸಾಯದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ನೀರಾವರಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ನಿನ್ನೆ ಸಾಯಂಕಾಲ ಮತ್ತು ಇವೊತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ನವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತು ನೀರಾವರಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ದರ್ಜೆಗಿಂತ ಮೈಸೂರು ಕಡಿಮೆ ಬಿದ್ದಿದೆ; ಸರಾಸರಿ ಶೇಕಡ 7½ ಅಥವಾ 8 ರಷ್ಟು ಇದೆ. ಒಂದು ಬೆಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯ ಬೇಕಾದರೆ ನೀರಾವರಿ ಬೇಕು. ಒಂದು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೇ ಕಷ್ಟ ಆಗಿದೆ. ಎರಡು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಲ್ಲ. ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬೆಳೆ ತೆಗೆಯುತ್ತಕ್ಕದ್ದು ಶೇಕಡ 15 ರಷ್ಟು ಇದ್ದರೆ ಈ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬೆಳೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಕ್ಕ ಪ್ರದೇಶ ಶೇಕಡ 3-5 ಮಾತ್ರ ಇದೆ. ನೀರಾವರಿ ಇಲ್ಲದೆ ಅಷ್ಟು ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ನಾವು ಇದನ್ನು ಅರಿತು ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೀಡಿಯಮ್ ಮತ್ತು ಮೇಜರ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದರೆ, ನಿನ್ನೆ ಮತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದ ವತಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ನೀರಾವರಿ ವಿಚಾರವಾಗಲೀ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವಿಚಾರವಾಗಲೀ ಈ ಎರಡು ದೊಡ್ಡ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವು ಇಲ್ಲದೆ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಕಾಲಮೇರೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಹೊಂದಿಲ್ಲ ಎಂದು. ಶೇಕಡ 8 ರಷ್ಟು ನೀರಾವರಿ ಇರುವ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವು ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಬರಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಬಂದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಬಡಾಬಂಡಿತವಾದ ವಿಚಾರ. ಶೇಕಡ 30 ರಷ್ಟು ನೀರಾವರಿ ಇರುವ ಅಂದ್ರೆಲ್ಲ ನಾಗಾರ್ಜುನ ಸಾಗರ ಮುಂತಾದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಗೆ ಕೇಂದ್ರದವರು ಹಣ ಕೊಟ್ಟು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವೊತ್ತು ಮುದ್ರಾಸಿನವರಿಗೂ ಸಹ ಕೇಂದ್ರದವರು ಉದಾರವಾಗಿ ನಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾನಾದರೂ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ, ಮೈಸೂರು ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ದರ್ಜೆ ನೀರಾವರಿ ಹೊಂದಿರತಕ್ಕ ದೇಶ ಆದರೂ ಕೇಂದ್ರದವರಿಂದ ಏನು ನಹಾಯ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ? ಕೃಷ್ಣಾ ಕಾವೇರಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋದರೆ, ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ನೀರಾವರಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 50 ರಷ್ಟು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ವರಪಾನ ಬರುವ ಭಾಗಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರದವರು ನಹಾಯ, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ನಾವು ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ಉತ್ಪನ್ನ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ, ಅದು ಬಂಡಿತವಾಗಿ ಸಾಧನೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತು ಮೀಡಿಯಂ ಮತ್ತು ಮೇಜರ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟು ಎಲ್ಲ ಮೀರಿ ಸಾಧನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಹಸ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಬರೀ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಹಣ ಎಲ್ಲದೆ? ನಿಮಗೆ ಸ್ಪಿರ್ ಒವರ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳಿಗೆ 140 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕು. ನೀವು ಪ್ರೋವೈಡ್ ಮಾಡಿರುವುದು 80 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ. ಈಗ ಒದಗಿಸಿರುವ 80 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಜು ಮಾಡಿದರೆ ಇನ್ನೂ 60 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲದು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು ಎಂದು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೆರಿಗೆಯ ಹೊರೆಯಿಂದ ದೇಶದ ಜನ ಕುಗ್ಗಿಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದ ಜನತೆಯಿಂದ ತೆರಿಗೆ ಅಥವಾ ಕಂದಾಯದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ನೆರವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಜನರ ಬೆನ್ನುಮೂಳೆ ಮುರಿಯುವವರೆಗೆ ದಿನಕ್ಕೂ ಒಂದು ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಸರಾಸರಿ ಪರ್ ಕ್ಯಾಪಿಟಾ ಟ್ಯಾಕ್ಸೇಷನ್ ಶೇಕಡ 29 ರಿಂದ 30 ರಷ್ಟು ಆಗಿದೆ. 10 ವರ್ಷದ ಹಿಂದೆ ಕೇವಲ 11 ರಷ್ಟು ಇದ್ದಿತು ಪರ್ ಕ್ಯಾಪಿಟಾ ಟ್ಯಾಕ್ಸೇಷನ್ ಈ 11 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ 29ಕ್ಕೆ ಏರಿದೆ; ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಜನತೆಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇವೊತ್ತು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಯೋಜನಾ ಮಂತ್ರಿ ಆರ್ಥಿಕ ಮೆಹ್ತಾರವರು ಹೇಳಿದರು, ಒಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಜನ ಜಾಸ್ತಿ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೊರಬಹುದೋ ಅಂತಹ ಜನ ಆ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಬೇಕು ಎಂದು. ನಿಜ, ಇದನ್ನು ಅಕ್ಷರಶಃ ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 1947 ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದ ಈಚೆಗೆ ನಾವು ಒಬ್ಬರ ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಒಬ್ಬರ ಸಂಪಾದನೆಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಇವೊತ್ತು ದಿವಸ ದೊಡ್ಡ ಬರುತ್ತೇರು ಆಗಿದೆ. ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ, ಜನಜನಕ್ಕೆ ಅಂತರ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗುತ್ತಾ ಹೋಗಿದೆ. ಬಡವ ಕಡು ಬಡವ ಆಗಿದ್ದಾನೆ, ಶ್ರೀಮಂತ, ಶ್ರೀಮಂತ ಗದ್ದುಗೆಯ ಶಿಖರವನ್ನು ಏರಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಅಂತರವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಂಡಿತವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಯಾವುದೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾವು ದೇಶದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತ ಬಡವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ತೆರಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೆ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವೊತ್ತು ಯಾವ ದೇಶವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ವಾಟ್ಸಿಮಾತ್ಯ ದೇಶವಾಗಲೀ, ಜಪಾನ್ ಆಗಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ಕೂಡ, ಜನಗಳಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಹಣವನ್ನು ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್ ಮಾಡುವ ಮನೋಭಾವ ಏನು ಇದೆ ಅದು ಚೆನ್ನಾಗಿ

ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಆ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಂತ ಸಂಪಾದನೆಗೋಸ್ಕರ ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಾಡಿರಬಹುದು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸುಖೀರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಸಮಾಜವಾದಿ ತತ್ವವನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಒಂದು ಕಾನೂನಿನ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಈ ಒಂದು ಅಂತರವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಇವತ್ತೂ ಹಣವನ್ನು ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಬರಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯ. ಇದನ್ನು ಮಾಡಿದ ಹೊರತು ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇವೊತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ 10 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿನ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರೆ, ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಹಿಂದಿರತಕ್ಕ 1,000-2,000 ಎಕರೆಗಳಿಗೆ ಎರ್ರಾ ಬರ್ಚೆನೂ ಹಾಕತಕ್ಕಂಥ ಆರ್ಥ ಬರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಿರಿ. ಇವೊತ್ತು ಯಾವುದೇ ವ್ಯವಸಾಯ ಇರಲಿ, ವ್ಯವಸಾಯದ ಕನಬಿನಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಸಂಪತ್ತು ಬರೀ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀರಾವರಿ ಸಹಾಯದಿಂದ ಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ, ಅದರಿಂದ ಸಕ್ಕರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಎಣ್ಣೆ ಬೀಜ ಬೆಳೆಯುವುದರಿಂದ ಎಣ್ಣೆ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹತ್ತಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ ಅದರಿಂದ ಹತ್ತಿ ಗಿರಣಿಗಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತವೆ. ವ್ಯವಸಾಯ ಉತ್ಪನ್ನದಿಂದ ದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎರ್ರಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ರೈತ ದುಡಿದು ದೇಶದ ಉತ್ಪನ್ನಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಎರ್ರಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೂ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಎರ್ರಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ವ್ಯವಸಾಯವೇ ಮೂಲ. ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಏನು ಉತ್ಪನ್ನ ಬರುತ್ತದೆ ಅದು ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೀರಾವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಗೆ ಹಣ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ತತ್ವವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಎಷ್ಟು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಆಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಟೆಕ್ನೋ ಎಕನಾಮಿಕ್ ಸರ್ಟಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ಅಷ್ಟು ಹಣ ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇದ್ದವೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. 15 ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ 1960-61 ರಿಂದ 1975-76 ರವರೆಗೆ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕಾಗಿ ಸುಮಾರು 510 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ ಈ ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪನ್ನ ಇವೊತ್ತು ಏನು ಇದೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ 3-4 ಪಟ್ಟು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್‌ಕಂ 300 ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ದರೆ ಅದು 574 ರೂಪಾಯಿಗೆ ಏರಬೇಕಾದರೆ ಸುಮಾರು 2,800 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ನಮಗೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ಕಾಣಿಸಬಹುದು. 2,800 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿದರೆ 1975-76 ನೇ ಇಸವಿಗೆ ಏನು ಆದಾಯ ಬರಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ರೆಕ್ಕಾಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ರಿಸೋರ್ಸ್ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ.

4.00 P.M.

ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಾವು ಈ ಒಂದು ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದೇ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಚಾರ. 1975-76 ರನ್ನು ಮುಟ್ಟುವ ವೇಳೆಗೆ ಬಹುಶಃ ದೇಶದ, ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಎರ್ರಾ ಆದಾಯ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿ ಎರ್ರಾ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ 2,800 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಎಲ್ಲೆಂದ ಬರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನೆರ್ರಾ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಸ್ಕೀಮನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಈಗ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಕೈದುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, 75-76ನೇ ಇಸವಿಗೆ ಸುಮಾರು 46 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಮಾತ್ರ ಮೈಸೂರು ದೇಶ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ತಮ್ಮ ರೆಕ್ಕಾದ ಪ್ರಕಾರ ಖಾಡಿಯಂ ಮತ್ತು ಮೇಜಿನ ಇರಿಗೇಷನ್ ಕಾರ್ಯಗತವಾದರೆ 60 ಲಕ್ಷ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿಯಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಎರ್ರಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಈ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಅದ್ಭುತ ಗೌರವವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದುದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಕರ್ತವ್ಯ. ವ್ಯವಸಾಯವು ಹೆಚ್ಚಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ ನೀರು ಎಷ್ಟು ಮುಖ್ಯವೋ ಅಷ್ಟೇ ಮುಖ್ಯ ಗೊಬ್ಬರ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಹಾಗೇನೇ ನೀರು ಬೇಕು. ನೀರಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಗೊಬ್ಬರದಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಬೆಳೆ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತು ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿದರೆ, ಅದರಿಂದ ಬೆಳೆಯೂ ಒಂದಕ್ಕಿಂತರಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೇ ಬೇಕಾದರೂ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡಿ, ಅದರ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನಕೊಡಬೇಕಾದುದು ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಈ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪ್ಲಾನ್ ಏನಿದೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಈ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು, ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಮೀಗಿಸಲಾಗಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಾವು ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ, ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಯ ಎರಡರಷ್ಟಿದೆ. ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 250 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ 537 ಕೋಟಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುವ ಉದ್ದೇಶವಿದೆ. ಮೂರನೆಯ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 5.2 ರಷ್ಟು ವ್ಯವಸಾಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಅವರು ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು 6-7ಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಾವು ಪರಿಗೋಷ್ಯರ ಶೇಕಡಾ 25 ರಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಐದನೇ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನೀವು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ, ಶರಾವತಿ ಯೋಜನೆಗೆ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ, ಚಾನ್ಸೆಲರ್‌ನ ರೈಸ್ ಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ 110 ಕೋಟಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಶರಾವತಿ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಇದೆಯೋ, ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇವತ್ತು ಅನ್ನವನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕ್ಷೇತ್ರ ವ್ಯವಸಾಯ. ಇದಕ್ಕೆ ಶೇಕಡಾ 7 ರಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡಿ, ಎಮ್‌ಚ್‌ಕ್ರಿ ಇರಾಬೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಶೇಕಡ 24 ರಷ್ಟು ಬರ್ಚುಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಯಾವ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆ ಯಾವ ನ್ಯಾಯ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇರಿಗೇಶನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ ಸ್ಪಿರ್ ಒವರ್ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ನಮಗೆ ಹಣ ಎಷ್ಟು ಇದೆಯೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಾನಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ, ಇವತ್ತು ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ, ಯಾವ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೂ ತಡೆಯಾದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ, ಅದರ ಹಣವನ್ನು ವ್ಯವಸಾಯದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಬೇಕು. ಶರಾವತಿಯಲ್ಲಿ 400-500 ಕೆರೋವಾಟ್ಸ್ ಬಂದರೆ ಸಾಕು. ಈಗಲೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅದರ ನಮ್ಮ ಈ ವ್ಯವಸಾಯ ಏನಿದೆ, ಅದು ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಹಣವನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪರಿಗೋಷ್ಯರ ಬರ್ಚು ಮಾಡಿ, ಮತ್ತು ಅಮೇಲೆ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಬರುವುದರಿಂದ ತುಂದಾ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸಾಧನ ಏನಿದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹಾಗೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮ ವ್ಯವಸಾಯ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಅನೇಕ ದಶಕಗಳು ಅದರೂ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟುವಂತಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಾವು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ನೆರೆಯಾದ ಗಮನಕೊಟ್ಟು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡದಹೋದರೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೇ ಕುಂಠಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ನೆರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಾದ ಆಂಧ್ರ ಮತ್ತು ಮದ್ರಾಸ್ ರಾಜ್ಯಗಳು ಎಷ್ಟು ಮುಂದೆ ಹೋಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡಬೇಕು. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವು ಬರಲಿ ಬರದಿರಲಿ, ಅವರು ಎಷ್ಟೋ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಮಗಿಂತ ಬಹಳ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾಳೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎರಡು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತು ನಾಗಾರ್ಜುನಸಾಗರವನ್ನು ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಕುಳಿತಿದ್ದಾರೆ. ಮದ್ರಾಸಿನವರೂ ಹಲವಾರು ನೀರಾವರಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದರ ಮುಂದೆ ಅವರು ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕಿನಮೇಲೆ ಹಕ್ಕುಚರಾಯಿಸತಕ್ಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟ ಬಂದರೂ ದೇಶ ಒಳ್ಳೆಯ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾದರೆ ಈ ನಮ್ಮ ನೀರಾವರಿಗೆ ಅಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಪವರ್ ಎಲ್ಲೆಯೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಯಾರೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಒಂದು ಶತಮಾನವಾದರೂ ಕೂಡ ಯಾರೂ ಇದನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವತ್ತು ಬರತಕ್ಕ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಂದರೆ ಕೃಷ್ಣಾ ಕಾಮೇರಿ ಬೇಸಿನ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ನೀರಿನ ಹಕ್ಕಿನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಇದರಿಂದ ದೇಶದ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಹಣವನ್ನೂ ದೊರಕಿಸಿಕೊಂಡು ಇದನ್ನು ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯರೂಪಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ನೂತನ ಕೊಡಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇವತ್ತು ವ್ಯವಸಾಯ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿವೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಿ ಸಂಪತ್ತು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ಈ ಎರಡೂ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವ

ದಕ್ಕೆ ಇರುವಷ್ಟು ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಬಹುಶಃ ಹಿಂದೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲೆಯೂ ಇರಲಾರದು ಎಂದು ನಾನು ಭಾವನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಅದಿರು ಇದೆ. ಶೇಕಡಾ 65 ರಿಂದ 70 ರಷ್ಟು ಕಬ್ಬಿಣದ ಅದಿರು ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಭೂಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವಿತು ಕುಳಿತಿದೆ. ಈ ಅದಿರುಗಳನ್ನು ನಾವು ಕುಲುಮೆಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಕಟ್ಟಿಣವಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಾವು ಇದನ್ನು ಜಪಾನ್ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಐವೆ ಸ್ಟೀಲ್ ಪ್ಲಾಂಟ್ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಈಗಾಗಲೇ ಅಂಗ್ಲೊ ಅಮೇರಿಕನ್ ತಜ್ಞರ ವರದಿಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ. ಅವರ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ನಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ವಿಶಾಕಷ್ಣುಣಕ್ಕೆ ಅದ್ವಿತೀಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಒಳನಾಡಿನ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯಾದರೆ ಹೊಸಪೇಟೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅತಿ ಜಾಗೃತಿಯಾಗಿ, ಪ್ರಭಾವಯುತವಾದ ಒತ್ತಾಯವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮೇಲೆ ತರಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ದಕ್ಷಿಣ ಹಿಂದೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೊಸಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಾದರೆ, ಅದು ಎಲ್ಲಾ ದಕ್ಷಿಣ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೂ ಬೇಕಾದ ಉಕ್ಕನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು. ಅದರ ಬದಲು, ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಣ, ಅಥವಾ ಬಹಾರ್ ಮೊದಲಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ, ಉಕ್ಕು ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ದಕ್ಷಿಣ ರಾಜ್ಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೊಸಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯು ಸಾಧ್ಯ. ಇದಕ್ಕೆ ಈಗಾಗಲೇ ತಜ್ಞರು ಒಂದು ನವೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಬಹಾರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಮಾಡಲು ಅಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿನ ಅದಿರು ಜಾಸ್ತಿ ಸಿಗಬಹುದು ಎಂದು ಮಾಡಬಹುದು. ಇನ್ನೊಂದು ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಬೆಂಗಳೂರಿನೊಳಗೇ ಅಥವಾ ಮೈಸೂರಿನೊಳಗೇ ಬರಬಹುದು. ಆದರೆ ನಾವು ಈಗ ಕೆಳು ತ್ತಿರುವುದು ಹೊಸಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ತಯಾರಾದ ಉಕ್ಕನ್ನು ಬೇರೆ ಮದ್ರಾಸು ಅಥವಾ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೊಸಪೇಟೆಯಿಂದ ಅದಿರನ್ನು ಹೊರಕ್ಕೆ ಸಾಗಾಣಿಕೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ರೈಕ್ಕು ಹಾಕಿ ನೋಡಿದರೆ, ಬಹಾರ್‌ನಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗುವ ಕಟ್ಟಿಣಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಟನ್ನಿಗೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾವು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೇಂದ್ರದವರಿಗೆ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ತಕ್ಷಣ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಉಕ್ಕಿನ ಸರಬರಾಜನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉಕ್ಕಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಯನ್ನು ಪೂರೈಸಬೇಕಾದರೆ ಹೊಸಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದು ರಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯ. ಇಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿ ಇದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಗಮನ ದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೊಸಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಯಾವುದಾದರೂ ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳಿಗೋಸ್ಕರ ಈ ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಬೇರೆ ಕಡೆಗೆ ಬದಲಾಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರು ಉಗ್ರವಾದ ಪ್ರತಿಭಟನೆ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ದೆಹಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ಬಂಡಿತವಾಗಿ ಈ ಉಕ್ಕು ಕಾರ್ಖಾನೆ ಹೊಸ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಅವರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಜನತೆಗೆ ಅಭಿಮಾನ ತರುವಂತಹ ಈ ಹೊಸಪೇಟೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಎಲ್ಲ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನೂ ಅನುಸರಿಸಿ, ಸೇರವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರತಕ್ಕ ಅವಶ್ಯಕತೆಗಳನ್ನು ಪುರೈಕೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ರಾಜಕೀಯವನ್ನೂ ತರುವುದು ಬೇಡ. ಬಂಡಿತವಾಗಿ ಹೊಸಪೇಟೆಗೆ ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಕೊಡಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ತರಬೇಕು. ಉಕ್ಕಿನ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ಹೊಸಪೇಟೆಯೇ ಅತಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಸ್ಥಳ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡದೇ ನಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅತಿ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಲೈಮ್‌ಸ್ಟೋನ್‌ಗಳು ಸುಮಾರು 750 ಸಾವಿರ ಮಿಲಿಯನ್ನು ಟನ್ನುಗಳಷ್ಟು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಇದನ್ನು ಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸುಮಾರು ಇನ್ನೂ 10-15 ಸಿಮೆಂಟು ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಇಂದು ನಮ್ಮ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕು ಹಾಗೂ ಸಿಮೆಂಟುಗಳ ಉಪಯೋಗ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇದು ಒಂದು ಬೇಸಿಕ್ ನೆಸಿಸಿಟಿ ಆಗಿದೆ. ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಾಗಲೀ ಉಕ್ಕು ಹಾಗೂ ಸಿಮೆಂಟಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಸಿಮೆಂಟು ಹಾಗೂ ಉಕ್ಕು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಬೇಕಾದಂತಹ ವಸ್ತುಗಳಾಗಿವೆ. ರೈಕ್ಕು ಹಾಕಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಪರ್ ಕ್ಯಾಪಿಸಾಡ್ಲಿ ಉಕ್ಕು ಹಾಗೂ ಸಿಮೆಂಟು ಮತ್ತು ವಿಮ್ಯುಚ್ಚಕ್ತಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದು ಅಪ್ರಯೋಜಕವೆಂದು ಯಾರು ಹೇಳಲಾರರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಮೊದಲಿಗಿಂತ ಮೈಸೂರು

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಪರ್ವತೋದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಈಗ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನಿಮಿಷ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳು ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇನ್ನೆಷ್ಟು ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 15 ನಿಮಿಷ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು.

ನಿಮಿಷ ಹೇಗೆ ಮುಖ್ಯವೋ ಇವೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಅರಣ್ಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅರಣ್ಯಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೊಂದಿರತಕ್ಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಅರಣ್ಯ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಗುವ ಬಿಡುಗಡೆಯಿಂದ ಕಾಗದ ತಯಾರಿಸಲು ಹೇಸರ್ ಮಿರೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ವನ ಸಂಪತ್ತುಗಳೂ ಇವೆ. ಅವನ್ನೂ ಕೂಡ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದೇವೆ. ಅರಣ್ಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳವರು ಬಂದು ಇಲ್ಲಿಂದ ಬೊಂಬುಗಳನ್ನು ಇತರ ಪಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹವರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡದೆ ಸರಕಾರವೇ ನೇರವಾಗಿ ಅರಣ್ಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈ ಅರಣ್ಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಸಂಪಾದನೆಗೋಸ್ಕರ ಬೇರೆ ಬಾಳುವ ಕಾಡನ್ನು ಕಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಪ್ರೈವೇಟು ಏಜೆಂಟರುಗಳಿಗೆ, ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ನೇರವಾಗಿ ಸರಕಾರ ಮಾಡುವುದು ಇವು ಮೂರೇ ಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಇದನ್ನು ಮಿಕ್ಸೆಡ್ ಎಕಾನಮಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಇಲ್ಲ. ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಬಂಡವಾಳಗಾರರಿದ್ದಾರೆ. ಆದರಂತೆ ಮದರಾಸಿನಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದರಂತೆ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೈವೇಟು ಎಂಟರ್‌ಪ್ರೈಸೆಸ್‌ನವರು ಇಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಜನರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರ ಕೇಳಿದಾಗ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬಂಡವಾಳಗಾರರ ಸಂಖ್ಯೆ ನೋಡಿದರೆ ಇವರು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಉಳಿದಿರುವುದಾದರೂ ಒಂದೇ ಮಾರ್ಗ. ಸರಕಾರದವರೇ ನೇರವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುವುದು, ಇಲ್ಲವೇ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಬೇರೆಯವರಿಂದ ಹಣ ಪಡೆದು ಅವರನ್ನೂ ಪಾಲುಗಾರರಾಗಿ ಮಾಡುವುದೂ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಎರಡನೆಯದು ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಮುಖೇನೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು. ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಅನುಭವದ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಒಂದು ಅನುಭವವೆಂದೆ ನೋಡಿದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳು ಅವು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ವೈಫಲ್ಯದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ವೈಫಲ್ಯತೆಯಾಗಲು ಕಾರಣ ಬಹುತಃ ಅಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಕೈವಾಡದಿಂದ ಹೀಗಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇವರ ಕೈವಾಡ ಇಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ರಾಜಕೀಯದ ಒಂದು ಸೋಂಕು ಈ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳಿಗೆ ತಗಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳ ಉಪಯೋಗ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಕ್ಕೆ ನಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಹಕಾರಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಸುವುದೂ ಒಂದು ಧರ್ಮ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡವಾಳಗಾರರು ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಯಾರೂ ಮುಂದೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಮಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾಲೀಕತ್ವದ ಸಹಕಾರ ಮನೋಭಾವವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿದರೆ ಅವು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕವನು ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಮಾಲೀಕ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಮಿಕರೂ ಸೇರಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಹಕಾರ ದಿಂದ ಇದು ನನ್ನ ಕಾರ್ಖಾನೆ ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂಥ ಸಹಕಾರ ಸಂಘಗಳು ಬೇಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮುಂದೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಸಹಕಾರ ಮನೋಭಾವದಿಂದ ನಡೆಯುವಂತಾದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಉತ್ಪಾದನೆಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೂ ರಾಜ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಈ ಹೊಸ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಖಾನೆ

ಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಸುಮಾರು 537 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಚ್ಛಿದ್ದಾರೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರತಕ್ಕದ್ದು ಎದ್ದುಚ್ಚಿತ್ತು. ಪವರ್ ಹೌಸಿಂಗ್‌ಗಳಿಗಾಗಿ ಸುಮಾರು 70 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದರಲ್ಲಿ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 120 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದರಲ್ಲಿ ನಮೂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಮಗೆ ಎದ್ದುಚ್ಚಿತ್ತು ಬಹಳ ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅನುಮಾನವೂ ಇಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತು ಎದ್ದುಚ್ಚಿತ್ತೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮ ಮಾಡತಕ್ಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕಿರುವಂತೆ ಬೇರೆ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಇಂತಹ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಲ್ಲ. ಹೈಡ್ರೊ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಪವರ್ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈಗ ಹೇರಳವಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ಈಗ ಐದರಷ್ಟು ಹತ್ತರಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎದ್ದುಚ್ಚಿತ್ತೆಯನ್ನು ಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಎದ್ದುಚ್ಚಿತ್ತೆಯನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನೂ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಒಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಕೇಂದ್ರದವರು ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪವರ್ ಹೌಸಿಂಗ್‌ಗಳನ್ನು ಇದೀ ಭಾರತ ದೇಶದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರೇ ನೇರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹಾಕಿ ಮೈಸೂರು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಎದ್ದುಚ್ಚಿತ್ತೆ ಕೇಂದ್ರಗಳಿಗೆ ಏಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಾರದು! ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಮೈಸೂರು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸುಂಭದಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟು ಸುಂಭದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾವ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎದ್ದುಚ್ಚಿತ್ತೆ ತಯಾರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. 200 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆಗಲಿ 300 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಆಗಲಿ ಕೇಂದ್ರದವರೇ ನೇರವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹಾಕಿ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಡ್ತಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡೋಣ ಈ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಅವರೇ ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಅದರಿಂದ ಇದೀ ಭಾರತ ದೇಶಕ್ಕೆ ಎದ್ದುಚ್ಚಿತ್ತೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಅಂತಹ ಅವಕಾಶವಿರುವುದರಿಂದ ಕೇಂದ್ರದವರು ಇದನ್ನು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಎರಡು ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಒಂದನೆಯದು ಈಗ ಮೈಸೂರು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಕೋಸ್ಟಲ್ ಲೈನ್ ಇದೆ. ಸುಮಾರು 200 ಮೈಲಿಯಷ್ಟು ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಬಂದರುಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅವಕಾಶ ಇದೆ. ಮಂಗಳೂರು ಬಂದರಿಗೆ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ, ಅದು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗತಕ್ಕ ಸೂಚನೆ ಇದೆ. ಆದರೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಿಲ್ಲ. ಮಂಗಳೂರಿನ ಬಂದರು ಆದಮೇಲೆ ಇನ್ನು ಎರಡು ಮೂರು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಆಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಫರ್ಫಿಲೈಸರ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಇನ್ನೊಂದು ಆಯುರ್ ಡ್ರಿಲ್ಲಿಂಗ್. ಈ ಎರಡಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಸರ್‌ಪೂರಿಕ್ ಅಸಿಡ್ ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ಲಂಗನಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ರಾಮೆಟೋರಿಯಂ ಇದೆ, ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಇವುಗಳೆಲ್ಲದರಿಂದಲೂ ಮೈಸೂರು ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಭಾರತ ದೇಶಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಉಪಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಥಮ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಎದ್ದುಚ್ಚಿತ್ತೆ ಹೇರಳವಾಗಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಅದರ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಯೂಮಿನಿಯಂ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ ಆದರೆ ಇನ್ನೂ ಕೂಡ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಹೊಸದಕ್ಕೆ ರಬ್ಬು ಹಾಕಿದ್ದೀರಿ ಪವರ್ ಹಾಂಚಿಕೆ ಏಕೀಕರಣಕ್ಕೆ ಎಂದು ಪೇಪರ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಈ ರರಹ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಾಪಕಾರಿಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಒಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನಾವು ಏನು ಒಂದು ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕು ಎಂದು ಅನ್ನುತ್ತೇವೆಯೋ ಆ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ವೇಗವಾಗಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದಿದರೆ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ ಇಂಡಿಯಾದೇಶದ ಭೂಪಟದಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ, ಇರಿಗೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಪುನಃ ಹೊಂದಬೇಕಾದರೆ ಇವತ್ತು ಏನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ 5-6 ರಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಿದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಮೈಸೂರಿನ ನಂಪತ್ತು ಬಹಳ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ನಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾವು ಈ 4ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ ಇದನ್ನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಏಡಿಯನ್ನು ಹಾಕಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ)

ಬಾರದು. ಇವತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆಯಾಗಲಿ, ಯಾವ ಯೋಜನೆಯಾಗಲಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಎಫಿಷಿಯಂಟ್ ಅಥವಾ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ಎಂಥಾ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೂ ಕೂಡ ಬಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮೂರನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಏನು ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೋ ಅದು ಸಾಧನೆಯಾಗದೆ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಇದೇ ಕಾರಣ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಗ್ಗೆ ಇಲ್ಲದ ನೀತಿ. ಇದು ಬಗ್ಗಿಯಾದ ಹೊರತು, ನಮ್ಮ ಒಂದು ದಪ್ಪ ಪುಷ್ಪವಾದ ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿ ಇಲ್ಲದ ಹೊರತು ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಕೂಡ ನಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಲಂಚಮಯವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿ ಲಂಗುಲಗಾಖ್ತಿದ್ದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಕೊಳ್ಳೆ ಹೊಡೆಯತಕ್ಕ ನೀತಿಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಹತ್ತೊಂಟಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋದರೆ ಸಹಸ್ಯಾರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಬರ್ಚೆ ಮಾಡಿದರೂ ಸಹ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಆದ್ದರಿಂದ ನೀತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಗ್ಗಿಯಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಯೋಜನಾ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಅಶೋಕ ಮೆಹ್ತಾ ರವರು ಈ ಯೋಜನೆಗಳು ಏನೇ ಇರಲಿ ಅವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರತಕ್ಕ ಯಂತ್ರದ ಅಭಾವ ಇದೆ, ಬಗ್ಗಿಯಾದ ಆದ್ದರಿಂದ ಅಭಾವ ಇದೆ ಇದರಿಂದಾಗಿ ಯೋಜನೆ ವಿಫಲವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಒತ್ತಿ ಒತ್ತಿ ಮನನೊಂದುಕೊಂಡು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಅಕ್ಷರಶಃ ನಿಜ. ಬಗ್ಗಿಯಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಸುಸ್ಥಿರವಾಗಿ, ಆದ್ದರಿಂದ ಚಕ್ರ ಇವತ್ತು ನಡೆಯಬೇಕು ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ 500 ಕೋಟಿ ಅಲ್ಲ 6-7 ಸಾವಿರ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಬರ್ಚೆ ಮಾಡಿದರೂ ಯಾವ ಯೋಜನೆಯೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. 4ನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಈ ಕರಡು, ಇದೇನೂ ಅಪ್ಪುರು ಅಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರ, ರೂಪುರೇಖೆ ಏನಿರಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಅಪ್ಪುರು ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡಲು ಕೇಂದ್ರದ ಯೋಜನಾ ಮಂಡಲವು ವರೇ ಇನ್ನೂ ನಂದಿಲ್ಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅಪ್ಪುರು ರೂಪು ರೇಖೆ ಕೊಡಬೇಕು, ಇದರ ಕೊನೆಯ ರೂಪ ಏನಿರಬೇಕೆಂಬ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಅವಕಾಶ ಬಹುಶಃ ಇದೇ ಸಭೆಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೆಯಿರಲಾಗಿ, ನೀರಾವರಿಯಿರಲಾಗಿ, ಬೇರೆ ಬಾಬುಗಳಿರಲಾಗಿ, ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳಾಗಬೇಕೆಂಬ ವಿಷಯವಾಗಲಿ ಬಂದಾಗ ಅದನ್ನು ಪುನಃ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟು ಇದರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕೊನೆಯದಾಗಿ ಅಪ್ಪುರಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಶಾಸನ ಸಭಾ ಸದಸ್ಯರ ಗೌರವವನ್ನು ತಾವು ಕಾಪಾಡಬೇಕು. ಈಗ ಆಗಿರುವಂತೆ ಈ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಹಂಚತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಾಜಕೀಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆಗಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪುನಃ ಪುನಃ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಈಗಾಗಲೇ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ, ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಹಂಚುವಾಗ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯೋಜನ ಇಲ್ಲವೋ ಅಂತಹ ಕಡೆಯಲ್ಲೂ ಸಹ ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ. ಎಂಥ ರಾಜಕೀಯವೇ ಇರಲಿ ಅದರ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಒಂದು ಸಾರಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಬಾರದು. ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡಗಳು ಬರಬಾರದು, ಇಡೀ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಸಮಗ್ರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳು, ನೀರಾವರಿಯಾಗಲಿ, ಕೈಗಾರಿಕೆಯಾಗಲಿ ಅದನ್ನು ಹಂಚಬೇಕು, ಆ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿ ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಇರಬೇಕು. ಯಾವ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೂ ಒಳಗಾಗಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಇದರ ಪೂರ್ಣ ರೂಪ ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ಸಾರಿ ಈ ಶಾಸನ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ತಂದು ಅಪ್ಪುರು ತೀರ್ಮಾನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ನೂಚನೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

† ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಭೀಮಣ್ಣ (ಭಬ್ಬ).—ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಈ ಒಂದು ಮೆಮೋರಾಂಡಂನ್ನು ಇಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಈಗ ಬರೀ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲ, ಇಡೀ ಭಾರತದಲ್ಲೇ ಅನ್ನಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಸಂಕಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ ನಾವು ಈಗ ಕಳೆದ ಒಂದೆರಡು ದಿವಸಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಾ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಅನ್ನ ಅಭಾವದಂತಹ ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಳೇ ಮೈಸೂರು, ಹೊಸ ಮೈಸೂರು ಒಂದು ಸ್ಪೆಷಲ್ ಇರಬೇಕು, ಎರಡು ಸ್ಪೆಷಲ್ ಇರಬೇಕು ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡು ನಾವಿಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ

ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ನನಗೆ ಬಹಳ ವಿಷಾದವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾಲವಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೇನೆ. ಈಗ ನಾವು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿದ್ದೇವೆ. ಮೊದಲನೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಮುಗಿಸಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಈಗತಾನೆ ಮುಗಿಯುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯೋಜನೆಯೂ ಕೂಡ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ, ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾದಂತೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಯೋಜನೆ ಹಾಕುವಾಗ ಭಾರಿ ಪ್ರಮಾಣದ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ಹಣ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ತಂದಿದ್ದೇವೆ, ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ತಂದ ಹಣಕ್ಕೆ ಬಡ್ಡಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ, ಮತ್ತು ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು, ಎಷ್ಟು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಕಡೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

4-30 P.M.

ಎಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಈಗ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ನೋಡಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ, ಮನವಿಗಳು ಬರುತ್ತವೆ, ಅದರಮೇಲೆ ಏನಾದರೂ ಆರ್ಡರು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ನಂತರ ಒಂದು ಕಡೆಗೆ ಕಳಿಸಿದ ಮೆಟೀರಿಯಲ್ಸ್ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂದು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು ಸಲ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಅದರಂತೆ ಕೆಲಸ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಡುವುದುಂಟು. ಹೋದ ವರ್ಷ ಸಚಿವರು ಬಿದರೆ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಒಂದು ಅನ್ನ ಕಪ್ಪು ನೀಡಿ ಕೆಲವು ಸೌಕರ್ಯ ಅಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು, ಬಾವಿ, ನದಿ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯ ಒದಗಿಸಬೇಕು, ಪಂಪುಸೆಟ್ಟು ಕೊಡಬೇಕು, ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಲೈನು ಹಾಕಬೇಕು ಎಂದು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಮನವಿಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿದರು. ನಂತರ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಅಧೀನರು ಒಂದು ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಬೆಳೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಣೆಮಾಡುವುದಾಗಿ ವಾಗ್ದಾನ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಅದಾದ 15 ದಿನಗಳ ನಂತರ ನೋಡಿದರೆ ಕೆಲಸವೇನೋ ಆಗಲಿಲ್ಲ, ಬಂದಿದ್ದ ಮೆಟೀರಿಯಲ್ಸ್ ಎಲ್ಲಾ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಅಲ್ಲಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಂತೆ ಆರ್ಡರಾಗಿದೆಯೆಂದು ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಆಗ ಮಾಡಿದರೆ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಯಶಸ್ವಿ ಆಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದು ನಿರ್ಧಾರವಿರಬೇಕು, ಇಂಥ ಕಡೆ ಇಂಥ ನೀರಾವರಿ ಕೆಲಸವಾಗಬೇಕು, ಇಂಥ ಕಡೆಗೆ ಫರ್ಷಿಲ್ಯಾರ್ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅದರಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲೇಬೇಕು, ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನ ವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮತ್ತೊಂದು ಮಾತು. ಕೆಲವರು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಹೊಸ ಮೈನೋರು ಹಳೇ ಮೈನೋರು ಎಂದು ಭೇದಮಾಡಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ, ನನ್ನ ಅನುಭವ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಇದೆ. ಯಾವುದೇ ಆಗಲಿ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಪ್ರಭಾವವಿರುವ ಕಡೆ ಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ಇಲ್ಲದಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿಕೊಡದಿರುವುದು ಸರಿ ಯಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ವಿಚಾರಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಾದ ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಏನು ಮೆಟೀರಿಯಲ್ಸ್ ಸಿಕ್ಕುವುದು, ಎಲ್ಲ ಏನು ಸೌಕರ್ಯವಿದೆ, ಯಾವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ವೇನು ಆಗಬೇಕಾಗಿರುವೆ ಎಂದು ವಿಚಾರಮಾಡಿ 5 ವರ್ಷಗಳ ಒಂದು ಪ್ಲಾನ್ ಮಾಡಿ ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ ಎಷ್ಟೇ ಖರ್ಚುಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನದ ಸಂಕಟವಿರುವಾಗ ನಮ್ಮ ಬಿದರೆ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದ 10 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಯಾವ ಕೆಲಸವೂ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಸರಿಯಾಗಿ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಇರಿಗೇಷನ್ ಸಲವಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇಂಥೆಯಾ ಸರಕಾರ ಹಣ ಒದಗಿಸುತ್ತಿದೆ, ನಮ್ಮ ಸರಕಾರ ಖರ್ಚುಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಪಂಪುಸೆಟ್ಟುಗಳಿಗೆ ನಾವು 4 ರೂಪಾಯಿ ಹೈಡ್ರೋ ಕೊಟ್ಟರೆ ಬೊಂಬಾಯಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಹೇಗೆ ಉದ್ಧಾರವಾಗುವುದು? ನಮ್ಮ ಬಿದರೆ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಇರಿಗೇಷನ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಕಾರಂಜಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬ ಒಂದು ಮಾಡಿಯಂ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ, 10 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮತ್ತಿತರ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಮನವಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ಪ್ರತಿಸಾರಿ ಹೇಳಿದಾಗಲೂ ಕೂಡ ಬಿರುವ ವರ್ಷ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಂಡಿಲ್ಲ, ಈ ಪ್ಲಾನಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಏನೆಯದಿಂದ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಏನಂತಿಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ಬಿದರೆ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿ ಇಲ್ಲದೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಿದೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ 10-12 ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗೆ ಜೋಳವನ್ನು ಸರಬರಾಯಿ ಮಾಡ ರಾಗುತ್ತಿದೆ, ಎರಡು ಲಕ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಜಿಲ್ಲೆ ಸರಬರಾಯಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ. ಉದ್ದು ಮುಂತಾದ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಭೀಮಣ್ಣ)

ಕಾಳುಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ನಾವು ಸರಬರಾಯಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇಂಥ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ದಾದರೂ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟರೆ ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೆಗೆದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಒದಗಿಸಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದು. ಅಲ್ಲ ಕಾರಂಜಿ ಯೋಜನೆ ತಯಾರಾಗಿದೆ, ಅದರಿಂದ 50 ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ನೀರಾವರಿಯಾಗುವುದು, ಅದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕು. ಕಾರಂಜಿ ನದಿ ಗೋದಾವರಿಗೆ ಕೂಡುವುದು. ಬದರೆ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಒಂದು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಮಾತ್ರ ಇದೆ, ಅದಕ್ಕೆ 4-5 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಅಂದಾಜಾಗಿದೆ, ಮೊಗದಂ ಎಂಬ ಟೀಫ್ ಎಂಜಿನಿಯರು ಆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ದ್ದಾರೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ತಮ್ಮ ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಕೊಡಲು ತಯಾರಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೆಲಸ 20ನೆಯ ತಾರೀಖಿನೊಳಗೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಈ ಸಭೆಯು ಮತ್ತು ವಿಧಾನ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಸದಸ್ಯರು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಮನವಿ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸಹಕಾರ ಕೂಡ ಇದೆ. ಎಂಜಿನಿಯರು ಕೂಡ ಕೆಲಸ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಇಂದಿಯಾ ಸರಕಾರ ಹಣ ಕೊಡದಿರಬಹುದು, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಹಣದ ಕೊರತೆ ಇರಬಹುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಕೂಡ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಬದರೆ ಜಿಲ್ಲೆ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದ ಜಿಲ್ಲೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಟ್ಟು ಕಾರಂಜಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರ ಸಹವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಈ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂದು ವಿನಂತಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

Sri R. S. HEGDE (Honnavar).—Mr. Speaker, Sir, we are wedded to a planned development. Planning is absolutely essential for the steady and systematic economic growth of a country. Also, planning is necessary for an effective, efficient and equitable distribution of the country's resources. Planning is also necessary to ascertain the resources to exploit the resources and also to fix a target and to achieve the target. It must be admitted that there cannot be a random distribution of the resources of the country. Planning is done in all advanced countries like France Russia, and even Pakistan which had no belief initially in planned development, in phased development programmes.....

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—In a social order, planning is a foregone conclusion.

Sri R. S. HEGDE.—There are certain political parties in the country which are opposed to planning. As a matter of fact, the Swatantra Party opposes the Principle of planning itself. Planning has been resorted to in almost all the developed countries like France, Russia, and even Pakistan which had no belief in planning, had begun to think in terms of planning. Hence, planning is the very rock-bottom of economic administration.

[Mr. SPEAKER in the Chair]

Then, Sir, there may be certain defects in the implementation. Unfortunately, it must be remembered that we are in a stage of experimentation in agriculture, in technology and in almost all the developmental activities. Till the third Plan, planning was imposed from the top to the bottom. But, this year, in the beginning of the Fourth Plan, a significant change is made. Planning is imposed from the bottom to the top instead of from the top to the bottom.

Sri G. V. GOWDA.—It is absolutely false because already proposals are pending.

SRI D. DEVARAJ URS (Minister for Labour, Tourism and Transport).—Sir, I think, the hon'ble member cannot use the word 'false'; he may say 'incorrect'.

MR. SPEAKER.—Objection has been raised. Hon'ble member Sri G. V. Gowda may pay attention to it.

SRI R. S. HEGDE.—I still maintain and I vouch-safe that there has been a significant change about the planning and planning is done from the bottom and not from the top. In North Kanara district, there is an Assistant Commissioner, the Research Department with all the staff and the planning is invited from the Panchayat level. When one of the Panchayats makes a proposal, it is pooled at the Taluk Board level and then it goes to the District Development Council and then to the Government. I do not know whether this is done in all the districts. It appears that Government have selected some of the districts and North Kanara is one of them. My friend Sri Ganji Veerappa said that Chitradurga was one of them. So, I submit, this tempo of inviting the plans from the bottom must be kept up because even a villager must feel that he is participating in the plan programme. This should be done throughout the length and breadth of the State.

Sir, in any planning, agriculture must find the place of pride. The break up of Rs. 500 crores that is supposed to be there at the disposal of the Government, as far as the Fourth Plan is concerned, has been quite striking. In my opinion, for agricultural development Rs. 202 crores are earmarked. Agricultural development taken as a whole, has been allotted Rs. 202 crores including agricultural production, fisheries, forest and also major, minor and medium irrigation works. Nearly more than $\frac{1}{3}$ and less than $\frac{1}{2}$ out of the plan ceiling, the Government has given a break up of Rs. 202 crores. So, sir, it is important that we must think in terms of production, we must think in terms of major and medium irrigation works, we must think in terms of development of forests and fisheries and also in terms of co-operation which is the means of supplying all the credits to the farmers. It is no use in saying that the entire amount of Rs. 202 crores must be appropriated only for irrigation, ignoring all the other items of agriculture. In order to have balanced economy, Government has done wisely in appropriating Rs. 202 crores for the various aspects of agriculture.

Sir, we must always judge a department not from the point of view of how much money has been spent but the stress must be on the target and the result. Before 31st of March of every year, every department feels that they should spend the money and not surrender and anyhow, the amount is spent. Therefore, we must see that stress in the Fourth Plan should be on the result and not merely on the spending.

Sir, we have allowed Rs. 34 crores for industrialisation. It is very important to note that in an industrial country like England, one agricultural family produces so much which would be enough for 25 families; whereas in India, one agricultural family does not even on an average

(SRI R. S. HEGDE)

produce which can support more than one family. We know, England is a deficit country. It produces only 50 per cent of the requirement whereas America is a surplus country. If England had followed the same pattern of agriculture like India, it would not have supported even 10 per cent of its population. The agricultural holding there is limited and people engaged in agriculture are limited. There is great pressure in India on agriculture. So, in order to divert this pressure from agriculture, it is absolutely necessary that we must increase industries.

Sir, Rs. 537 crores is the Planning ceiling. In order to appropriate more amount to industries, it is absolutely necessary to find alternative resources. If there is no resource, we must be rest content with what is done.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—What was your performance in the III Plan?

Sri R. S. HEGDE.—What I submit is that under the financial frame-work of the State an allotment of only Rs. 34 crores for industries is something adequate.

Finally, I wish to say a word about administration. Unfortunately, that question does not find a place. There must be a separate head "Planning in Administration." When we talk of administration, we say that the administration is loose, etc., but it is very important to note that the administration is in a stage of transition. We had an era of British administration up to 1947. After that we are having an administration which is peculiarly Indian. The question is whether this period of 18 years is a big period to evolve an administration which is peculiarly Indian. It has to be remembered that the quantum of work has increased to a great extent. We find lack of discipline everywhere. We find that a peon when he is dismissed straightway goes to the Minister to represent his case. Discipline has to be brought about in administration. Our administration is now in a transitory stage and it will take some time. Merely strengthening the administration by adding a few clerks and officers will not improve the tone of administration. We must evolve a pattern of administration suited to our needs. I lay stress on the term "pattern of administration" This pattern of administration should be in keeping with the heritage and the traditions of our country.

Thank you.

Mr. SPEAKER.—Before the hon'ble member Sri Suryanarayana Rao begins I want to say one thing. There was an element of uncertainty as to what we will be doing. For the information of members, I would like to state that we will devote the rest of the day and the whole of tomorrow also for this discussion. The resolution which was put down for tomorrow will be taken up on the first day when we assemble after adjournment.

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—That is all right.

Mr. SPEAKER — So I think it is agreed and it goes also into the record that we devote the rest of today and whole of tomorrow for this discussion. Tomorrow in the morning we will meet at 8-30 A. M. There are about 20 questions which have been put up. I will not allow many supplementaries. At the most we may spend about 30 to 40 minutes on questions and the rest of the time will be devoted for this debate. If members are not satisfied with that, then the House will sit in the afternoon also for a couple of hours for the discussion.

†Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—Sir, I heard with rapt attention to the speeches made, but I was the least convinced about the adequacy of the plan and the method of planning. In this draft of the fourth plan, three important aspects are sought to be considered. The first is the sound foundation for the growth of a self-generating economy for which 15 years period is provided from the third plan. We are in the first stage of that period of time. What did we do all these 13 years. What did we plan for the 10 years prior to the third plan? Have we found out only today that our economy is not self-generating? If we are to start the period of 15 years for this self-generating economy from today, then I think that by the time this economy becomes self-generating most of us would have left this world. We should have a realistic approach to the problem. From that aspect, I say that mere planning is not good. In any planning, certain basic things have to be attended to. Have we been able to provide those basic things? Unless the economy is made self-generating we will not be able to find the multiple crores of rupees for planning. In the first plan period it was fixed at Rs. 2½ crores, then it was raised to Rs. 5 crores, and then Rs. 10 crore and now it is sought to be put at Rs. 21 crores. Unless the economy is made to be self-generating and it produces sufficient resources for the implementation of the further programmes, we cannot have any progress.

Sri D. DEVARAJ URS (Minister for Labour and Transport).—How is that to be done?

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—If that is to be done, then planning has to be on a very scientific basis, by deciding what should be the outlay, what should be the target and how much amount would be available to us for the next 5 years so that we may proceed on that basis. What is the position today? Unfortunately, we are starting with a deficit of Rs. 138 crores in the course of this year we have added another Rs. 47 crores and now we are starting with a total deficit of Rs. 200 crores or so. So, out of this plan of Rs. 500 crores, you will have only Rs. 300 and odd crores and not more for this plan. Of course, the plan has to be of the order of Rs. 500 crores and it cannot be less because the cost of living has gone up in the proportion of 1 : 5. But the plan is rather very meagre though the cost of living has gone up. As against this increase in the cost of living, the *per capita* income has not increased by more than 3.5. Unemployment is in the order of

(SRI K. S. SURYANARAYANA RAO)

2 millions at the end of the 3rd plan. Perhaps with this meagre outlay we will not be able to find employment for another 1 million. So at the end of the 4th plan there will be a big gap of 4 million unemployed persons.

5-00 P.M.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—What is it due to ?

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—Due to bad planning.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—They say they have no money to create employment potential.

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—Even if the moneys had been properly utilised and the national income had grown as per the expectations of the planners, we would have had sufficient resources at least to meet if not 50 percent deficit, at least 25 per cent of it leaving a gap of 25 per cent. Today, because of bad implementation and stereo-typed planning, all their plans have gone away.

With the end of the Third Plan in sight, may I respectfully ask the Labour Minister whether we have gone anywhere nearer the goal of narrowing the economic and social disparities. Have we touched the fringe of this problem ? There was a cry in this country that the rich are getting richer and the poor poorer. I do not want to refer what they have done at the Central level. What have these people done with the State level to reduce this disparity between the rich and the poor ?

Sri D. DEVARAJ URS.—Sir, that is known and Government itself constituted a committee which has gone into that question. That report is before the country according to which there is more concentration of wealth at the top. I want to know from my friend what are the ways and means of removing that concentration or getting more money from the rich to the Government and to the society. He says planning is defective. What other type of planning he wants us to adopt ? He also says that the economy should be self-generating. Everybody says this but the point is in what manner he wants it to be done and in what manner is the employment potential to be increased according to him.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—If the recommendations made by the Economy and Resources Committee had really been implemented, they will have saved to the tune of Rs. 8 to 10 crores.

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—Take for example the Bangalore Dairy. The ample testimony is the Auditor's Report for 1966. What are your achievements in this respect ? Is this the way that every child should get sufficient quantity of milk every day, let alone the adults ? I believe you have failed to stimulate the economy to self-generate. If 50 thousand litres of milk had come to the children of Bangalore City, it would have been better and people would not have been forced to go to

other sources for their requirements. Shall I quote instances after instances to show that in implementing the plan you have been wasteful. Shall I say that this Government fails to take action against officers who make purchases beyond the tender rates? Shall I say that this Government has not been able to take action against defective supervision of projects? How many examples shall I quote from the report itself? You may say that it is a figment of my imagination. From the Reports we can say that Government have failed. In how many cases you have taken action against persons who have not properly handled the State's cash? That is why the Planning Minister was perfectly in order when he said that the Mysore Government has no control over the finances and that the administration is at the lowest ebb. Had the administration been tighter and had there been more control over the finances, there would not have been this waste. As my friend put it, there are savings in the Labour Minister's Department; they have not been able to spend that money.

Sri D. DEVARAJ URS.—That is because we do not want to incur wasteful expenditure.

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—In how many cases of misappropriation have you taken action? What are all the arrears that you have collected and what are the revenue arrears still due? As I said in the beginning, we start with a minus balance. It means greater strain on the economy, higher cost of living, higher price for the consumer. The meagre return of Rs. 300 and odd per annum of an average worker is hardly sufficient to have one meal. This is the result of our planning. In addition to this we have a growing population. I am one of those that believe that population has to come down. What is the alternative to employment that we have provided for the people? In one place they say that in Indian agriculture one acre can support on an average four persons. As an agriculturist I ask the Minister. Can an acre support 4 people? An acre can support 2 only. Sir, we are heavily deficit in food production this year. How to make it up is the point for consideration. The P.W.D. Minister was pleased to say this morning that the Government have done and are doing wonderful work under the Cauvery Valley. Under the Cauvery valley you have proposed only two projects i.e., Kambadakada and Harangi. These are the only two projects under the current five year plan. I have got my own doubt whether they would come up at all even during the period of next five years. Therefore, Cauvery valley is not developed. For anything and everything you say you want funds. I will tell you one thing. We have electricity in plenty and we are supplying the power to our neighbouring States. You have provided sufficient funds for producing power out of the ten generating units. You will have to spend according to you about 20 per cent on power. We do not need so much of money for this. If you utilise this money for agricultural purposes, you can do something better. You can utilise this money for any irrigation projects. These additional generation of electric power should be done by the Centre. They should finance for putting up 8 generating units for generating 90 MWTS. This

(SRI K. S. SURYANARAYANA RAO)

is a national asset and the cost for putting up generators should be borne by the Centre. If we could use the same resources on transmission lines we could provide electricity for our own people and you could take up some more programmes under agricultural development. Our plan seems to be cut from Rs. 500 crores and it is hardly sufficient. I would give another suggestion that is on social service. There is a scope for sufficient economy. Take for example, the education. I only say that we need only to strengthen education to the extent that we have developed excepting that for which the Central assistance is being given. If we do that we will have done a very good job. We must develop what we have already started. You cut down your non-plan expenditure at whatever stage that may be. Non-plan expenditure and non-remunerative expenditure should be cut down. Such things can be stooped for another five year. We can make savings from all these. Of-course we cannot stop very important roads, buildings, etc., We can develop mineral resources. The provision made for the development of mineral resources is very meagre. We must exploit mineral resources and develop. If we do that you will get plenty of money. But you have not given sufficient attention towards this. You must do this immediately instead of doing so money items which can wait for some time.

I will speak about Bangalore Water Supply scheme. I tell you the cost of implementation of this scheme is going up from time to time. In Bangalore, till now we have been paying one rupee for every thousand gallons of water that is consumed. For the implementation of the Bangalore Water Supply and Sewerage scheme, nearly 20 crores of rupees are required and it works out Rs. 3 per thousand gallons. Every citizen in Bangalore, will have to pay Rs. 3 for one thousand gallons. Where does he find money? What is his income and resources? If N.G.Os ask for enhancement of pay and allowances, you cannot pay. It is just the same case with all citizens of Bangalore with regard to the water rate. There is a suggestion from the Government of India which I read in the press, that fair shops may be started by all Industries. You start service Societies where you can provide consumer goods at the controlled price or at subsidised prices so that the consumer can get his things at reasonable prices. If you don't do that, every month his bill goes up and he will be put to a lot of inconveniences and he dies out of despair. The whole plan will cripple if this is not taken note of. We know that a family of 7 persons committed suicide because they were not able to make their living out of their slender resources. Therefore the Government should not allow such things to happen again.

It pains me to bring to your notice a pathetic incident I came across. When I was near a Bus Stop in the City, a child was asking its parent for a small favour, which the latter could not afford. The other day I was passing along a road. A poor man was walking with his child of four years. The child was imploring at every Bus Stop to give it a ride in the bus. Just because, the bus fare of 10 or 12 paise was not

available with the parent of the child, he was turning down the small request of the child. See the pathos of it. What should have been the feeling of a parent who cannot afford 12 paise to fulfil a trifling desire of his child. Obviously, he does not get sufficient income and cannot spare even a few paise to travel in the bus. Therefore, something drastic has to be done to improve the economic condition of the common man. Unless something is done to quicken the pace of economic improvement of the ordinary man, the frustration finds expression in so many ways. I do not wish that it should happen in this country. This suffering go on for ever and the populace will not take their appalling condition lying low for all time to come.

Therefore, my appeal to you is : whatever be your planning, whatever be your statistics are different. People are finding it very hard to make a living in these days. All must share the basic necessities of life at reasonable prices ; the minimum requirements should be available at reasonable prices. Probably, it costs the Exchequer something. I do not mind the rich men being taxed a little more, but poor man having been already taxed indirectly, must not be taxed any more.

The other point, I would like to mention is about the resources.

Sri D. DEVARAJ URS.—They walked out when we taxed the rich man through the Mysore Motor Vehicles Amendment Bill.

Sri C. J. MUCKANNAPPA.—Because he taxed the passengers, a walk-out was staged. He taxed the passengers and he is now throwing a challenge. Why do you tax the poor passengers ? And also the poor people by surcharge, etc ?

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—So far as taxation is concerned I am afraid I will be creating unpleasantness by giving my frank views. What is the quantum of tax we have revised in these two Plan periods ? What is the percentage of tax we have received ? What is the return the tax-payer has got ? You want resources. You have passed so many legislations regarding irrigation cess, betterment tax, surcharge on land revenue, water rate, amendment to Sales Tax Act. What are the collections you have made ? Let alone these. You want to make provision for the introduction of land reforms. When you cannot get any returns from the Revenue Settlement itself, how are you justified in imposing some more levies ? You collect whatever is due, we have no objection. If, even after that, there is shortfall, by all means, let us try to tax. Then, what about the indirect tax ? So far as resources are concerned, we have heavily taxed the people. The rural as well as the urban people have been taxed. With this maximum and optimum taxation, is there self-generating economy ? You must build up self-generating economy by building up suitable irrigation project and industries and harbours and exploiting the mineral resources by proper plans. Planning under this Fourth Plan should be done with vision. Priorities should be recast. I concede that priority should be given to agriculture. Unless there is sufficient agricultural production, nothing is possible. Next to agriculture, the commonman's needs and necessities must be

(SRI K. S. SURYANARAYANA RAO)

attended to. Today we have one other aspect. In one sense, there is overproduction of textiles and consequential hardship to the labour engaged in that industry. You will have to plan in such a way and fix the priorities in such a way that the common man is assured of him minimum wages and necessities. It should not be like the Dairy Project. The actual physical targets should be properly aimed and fixed.

Next, housing also is another important problem. Even after so much of building programme, it is difficult to get even houses for rent, leave alone reasonable rent. As the owner of the house has to pay land tax, urban property tax, rural property tax, all that tax will ultimately fall on the person who hires the building. The tax on property in the corporation and municipal areas will boost up the rent by another 50 per cent. Therefore, even to live under a roof has become impossible. Therefore, Government will have to resort to more and more of subsidised housing colonies to provide houses to all categories of people.

Sri D. DEVARAJ URS.—Houses are built under the subsidised housing scheme. But the Hon'ble Member expects Government to build houses to almost everybody on earth. We are doing it slowly. Can he expect the entire money at our disposal to be spent on building houses alone? Where have you got money?

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—He wants resources, I will suggest. Let him cut his own coat, his own Road Transport Department.

Mr. SPEAKER.—The Member is not cutting his coat but he is putting his hands into another's pocket.

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—So far as expenditure on Road Transport Department is concerned, I would request him not to go ahead with his nationalisation scheme. Let him organise whatever is nationalised so far.

Mr. SPEAKER.—The Member has told him all that recently during the passage of the Mysore Motor Vehicles Passenger and Goods Traffic Bill. At that time, he has noted the suggestions.

Sri K. S. SURYANARAYANA RAO.—I will finish in a minute without taking any more time. It is just possible to concentrate his efforts on improving the quality of whatever the Government have acquired. Instead of extending Government services, let the Minister aim at quality. In the private sector, wherever there is no nationalisation, there is competition and there is the chance of the travelling public getting better conveniences and facilities and cheaper and lesser fares. Therefore, let not the Hon'ble Transport Minister waste the Government's resources on taking up further nationalisation of transport. We have to pass through yet difficult times. If he goes on making experiment, if the deficit at the end of the IV Plan is expected to be Rs. 200 crores, it will go up to Rs. 300 crores. He must try to make the target of Rs. 500 crores feasible and possible.

5-30 P.M.

† ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಗುರದ್ವಿ (ಮುದ್ದೇಬಿಹಳ್ಳಿ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಗಾತ್ರದ ವಿಷಯವಾಗಿ ಇವೊತ್ತು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಾವು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡಿದಂತಹ ಕೆಲವೊಂದು ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಆ ತಪ್ಪನ್ನು ಪುನಃ ಮಾಡಬಾರದು. ಯೋಜನಾಕಾರರು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಇಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರಿತುಕೊಂಡು ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆ ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನಗೆ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಯೋಜನಾಕಾರರು ಕೇವಲ ಪಟ್ಟಣಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ, ರಸ್ತೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ, ಕಟ್ಟಡಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಕಾರುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ತಮ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ವಿಫಲ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದಂತಹ ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪತ್ತಿಮಾಡಿ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಡತನವನ್ನು ನೀಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಲಿ ಯಾವ ಫೋರೂನನ್ನೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ; ಅದರ ಕಡೆ ಅವರು ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕಳೆದ ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ನಿಜವಾಗಿ ವಕ್ಕುಲುತನಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟು ಗಮನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಈ ತಪ್ಪು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಲು ತನಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರು 34 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಒಕ್ಕಲು ತನದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಜನರ ಸಂಪತ್ತಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಎಂದು ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ; ನಮ್ಮ ಪರಕಾಷಿಟಾ ಇನ್‌ಕಂ ವಿವಿದೆ ಆದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ ಎಂದು. ಆದರೆ ಅವರು ಕೂಡತಕ್ಕಂಥ ಪರಕಾಷಿಟಾ ಇನ್‌ಕಂ ಅನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರು ಇಲ್ಲ. ಏತಕ್ಕೇಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಪರಕಾಷಿಟಾ ಇನ್‌ಕಂ ಈಗ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಹೇಳಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ನಾವು ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಕಣ್ಣು ಎದುರಿಗೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಬಡತನವನ್ನು ಹೋಗಿರಾಡಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಇರಬೇಕು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವಾಗ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿ ನರಾಗಲಿ, ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಾಗಲಿ ನಿರುದ್ಯೋಗ ನಮಸ್ಕೆಯನ್ನು ಹೋಗಿರಾಡಿಸುವುದು, ಮತ್ತು ಬಡತನವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದು ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನೂಕುವಾಗಿದೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ 5 ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿನ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದರೋ ಅದರ ಎರಡರಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಈಗ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗೆ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಬರೀ ಹಣವನ್ನು ವ್ಯಯ ಮಾಡಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದಂತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ರಿಟರ್ನ್ ಬರಬೇಕು. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ, ನೀರಾವರಿಗಳ ರ್ಯಾಗಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಏನು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ರಾಜ್ಯದ ಸಂಪತ್ತು ಸುಧಾರಿಸುತ್ತದೆ. ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜನರೂ ಸಹ ಸಾಕಷ್ಟು ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ದೇಶ ಕೋರ್ಟರ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡ ಜನತೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕು. ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕುವ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಾಗ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಂಥಾ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜನತೆ ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಕೂಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾವೇರಿ ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಜನತೆ ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಸ್ವರಂತಕ್ಕೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಬೇಕು. ಆ ದುಡ್ಡನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ವಿಧಿಸುವಾಗ ಯಾವ ತರಹ ವಿಧಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಮಾತನಾಡಿದಂತಹ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಈಗ ಬಡವರು ಬಡವರೇ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಶ್ರೀಮಂತರು ಶ್ರೀಮಂತರೇ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೇ ಬೇಕು. ಶ್ರೀಮಂತರಿಂದ ಹೇಗೆ ಹಣವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಗುರೈ)

ಸರ್ಕಾರದವರು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ ಅವರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ವಸೂಲು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಯೋಜನೆಯ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಮಾನ್ಯ ಪಬ್ಲಿಕ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಇಲಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದಹಾಗೆ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ ಇರಿಗೇಷನ್ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಇರಿಗೇಷನ್ ಡಾನ್ತಿ ಮಾಡಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರವನ್ನೂ ಕೂಡ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣ ಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ರಿಸೋರ್ಸ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಮಗೆ ಕೆಚ್ಚು ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಎರಡು ಒಂದೇ ಸಮನಾಗಿ ಹೋದರೆ ಯೋಜನೆಗಳು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುತ್ತವೆ. ನಾವು ಕೇವಲ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಹೋದರೆ, ನಮ್ಮ ರಿಸೋರ್ಸ್ ಅನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಹೋದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಅಂತಹ ಬರುತ್ತದೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚ ವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಜನತೆಯ ಸಹಕಾರ ಬೇಕು; ಮತ್ತು ಜನತೆ ಹೆಚ್ಚು ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ಜನತೆಯ ಮೇಲೆ ತೆರಿಗೆಯ ಹೊರೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕೇಳಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಸಹ ಕೆಲವೊಂದು ಭಾಗದ ಜನತೆಯು ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತಯಾರಾಗಬೇಕು. ರಾಜ್ಯದ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಾ ನದಿಯ ಬೇಸಿನ್‌ನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವುದು ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ್ದು ಇದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ರಾಜ್ಯದ ದಕ್ಷಿಣದಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿ ನದಿಯ ಬೇಸಿನ್‌ನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗುವುದು ಬಹಳ ಮಹತ್ವದ್ದು ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನು ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನ್ಯ ಪಬ್ಲಿಕ್ ವರ್ಕ್ಸ್ ಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಫೇಜ್ ಪ್ರೋಗ್ರಾಮ್ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ನೀರಾವರಿ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನೀಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸಹ ನೀರಾವರಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಾವರಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಸಹ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಗತಿಯು ಅಷ್ಟು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಕಾವೇರಿ ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣಾ ಬೇಸಿನ್‌ನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿ ಅವರ ಮುಖಾಂತರ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇರಿಗೇಷನ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಆದರೆ ಒಕ್ಕಲುತನದ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ನೀರಾವರಿ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ರೈತರಿಗೆ ಬೇಕೆಂದ ಗೊಬ್ಬರವನ್ನು ಸಹ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರದ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ವಿಷಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ನೀರಾವರಿ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನು ರೈತರಿಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು, ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ರಾಸಾಯನಿಕ ಗೊಬ್ಬರದ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಬೇಕು, ಇವೆರಡೂ ಬಹಳ ಮಹತ್ವವಾದುವುಗಳು. ಆದಕಾರಣ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗೊಬ್ಬರದ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಗೊಬ್ಬರದ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ನಾಲ್ಕರೂ ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಒಕ್ಕಲುತನದ ಸಲುವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ರೈತರಿಗೆ ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಂದು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಉದ್ದೇಶಿಸಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಒಕ್ಕಲುತನದ ಜೊತೆಗೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೂ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಆಗಬೇಕು. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಕೇವಲ ಒಂದೇ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಆಗಕೂಡದು. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಹಿಂದುಳಿದವೆಯೋ ಅಂತಹ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಟ್ಟು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಆಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಕೇವಲ ಬೆಂಗಳೂರು ಹಾಗೂ ಇತರ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲೇ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡದೆ ಎಲ್ಲಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಸಮನ್ವಯವಾಗುವಂತೆ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇತರ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಡತನ ಇದೆ ಮತ್ತು ನಿರುದ್ಯೋಗವಿದೆ. ಇದನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಲಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ

ಕೊಟ್ಟಲ್ಲವೋ ಅಂತಹ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆ ಯಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ಬಿಜಾಪುರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಗುಲ್ಬರ್ಗದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕೈಗಾರಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಬಿಜಾಪುರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇದರ ಕಡೆಗೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಸ್ವಲ್ಪ ಲಕ್ಷ ಕೊಡಬೇಕು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ರುವ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಇಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದ ನಮ್ಮ ಎರೋಧಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರು ಹೇಳಿದರು, ಶರಾವತಿಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮಾಡಿ ಕೈಗಾರಿಕೆ ಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಿಗೆ ನೀರಾವರಿಯೋಜನೆಗಳಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಹಾಕಿ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೇಳಿದರೋ ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಒಕ್ಕಲುತನದಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಗತಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅದು ನನ್ನ ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾ ಗಿದೆ. ವಿವಿಧ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದರೆ ರಾಜ್ಯದ ಸಂಪತ್ತು ಹಾಗೂ ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಬರೀ ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಆ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಶರಾವತಿಯ ಎಲ್ಲ ಯೂನಿಟುಗಳನ್ನೂ ಸ್ವೀಕೃತೆ ಮಾಡಿ ಆದರಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯಾಗುವ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನೀಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಮುಂದೆ ಕಾಳೇ ನದಿ ಯೋಜನೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಆದರಿಂದ ಬರುವ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಉಪಯೋಗಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದನ್ನು ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಎರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಪವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವ ಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕೊಡ ಕುಂಠಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಪವರು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಟ್ಟು ಬೆಳೆಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಪವರು ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಇಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಸಮಂಜಸವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪವರು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳಂತೆ ನೀರಾವರಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳು ಕೂಡ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು, ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕೇ ಎನಾ ಅದನ್ನು ಕುಂಠಿತ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ನೀರಾವರಿಯನ್ನೂ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು. ಯೋಜನೆ ಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ಯಾವುದನ್ನೂ ಬಿಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಬರ್ಬು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಚ್ಛಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಶಿವಪ್ಪ.—ಪವರು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳು ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಲಲ್ಲ. ಪವರು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟು ಗಳನ್ನು ಸೆಂಟರಿನವರೇ ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಆಗಿ ಅವರೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಗುರೈದ್ರಿ.—ಇದರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಆಗಲೇ ಹೇಳಿದೆ. ಇದು ಬೇರೆ ವಿಚಾರವಾ ಯಿತು. ಎಲ್ಲ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೂ ಸೆಂಟರಿನವರ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡ. ಕಾಳೇ ನದಿಯ ಯೋಜನೆ ನಾವೇ ಮಾಡಿದರೆ ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಸೆಂಟರಿ ನವರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟರೆ ಅದು ಅವರಿಗೆ ರಾಧದಾಯಿಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ರಸ್ತೆಗಳ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ, ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಗದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ರಸ್ತೆಗಳು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆಗಬೇಕು. ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ಪೇಟೆಗೆ ಬರಲು ಜನಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ರಸ್ತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಿಂದ ಜಿಲ್ಲೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಗಳ ಕಡೆ ಕೂಡ ಇದೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಇಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ರಸ್ತೆ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಜನಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುವಂತೆ ರಸ್ತೆಗಳಿಗೂ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾರಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತರೇ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಣದ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಈ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಜನತೆಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ಯೋಜನೆಗಳು ಅವಶ್ಯ ಎನ್ನುವುದರ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಅಪರಲ್ಲಿ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕುತ್ತೇವೆಂದರೂ ಅದನ್ನು ಕೊಡಲು ಅವರು ಹಿಂದೆ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ಜನಕ್ಕೆ ರಾಧವಾಗುವಂತಹ ಯೋಜನೆಗಳಿಗಾಗಿ ಜನರ ಮೇಲೆ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್ ಹಾಕಬಹುದು. ಜನರಿಗೆ ನಾವು ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಉಂಟುಮಾಡಿ ಅವರ ಮೇಲೆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹಾಕುವಾಗ ಒಂದು ಸೈಂಟಿಫಿಕ್ ಬೇಸಿಸ್ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನಾವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳು ಎಂದರೆನು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಜನತೆಗೆ ಹೇ

(ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಎಂ. ಗುರ್ರಡಿ)

ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಜನರಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಾತಾವರಣ ಉಂಟು ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಜನರಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ಸುಮಾರು 500 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಹಣ ಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸುವುದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಇರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಲು ಮೊದಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಅನಂತರ ಹೊಸದಾದ ಬೇರೆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಹೋಗಬೇಕು. ಕಳೆದವರ್ಷ ಎಷ್ಟೋ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಇದ್ದದ್ದರಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಹಾಗೇ ಇವೆ. ಇದನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಮುಗಿಸುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಇವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದರೆ ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ಅದರ ಪ್ರತಿಫಲ ಬರಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೇ ಇದನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದುದರಿಂದ ಸಾನು ಇಲ್ಲಿ ತಂದಿರುವ ನಾಲ್ಕನೇ ಯೋಜನೆಗಾಗಿ ಇಚ್ಛಿರುವ 500 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿವೆ ಎಂದು ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

†ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ಆರ್. ಕೆಶವಮೂರ್ತಿ (ಗಂಡು).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಈ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುವ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರು ಈಗಾಗಲೇ ಕೆಲವು ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಾನೂ ಕೂಡ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಪ್ಲಾನಿಂಗು ಎಂದರೆ ನಾವು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಳವಾಗಿ ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಮ್ಮ ಸೆಂಟರಿನವರು ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳು ಡಿಫೆಕ್ಟಿವ್ ಆಗಿವೆ, ಮುಂದುವರಿದ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ, ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ರಷ್ಯಾ ದೇಶ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ಲಾನಿಂಗು ಯಾವ ತರಹ ಇದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಪ್ಲಾನಿಂಗು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಸೆಂಟರ್ ಮತ್ತು ಸ್ಟೇಟುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಇನ್ಸ್‌ಪೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಸೆಂಟರಿನವರು ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಸ್ಟೇಟಿನವರು ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ಸೆಂಟರಿನವರು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕು ಸೆಂಟರಿನವರೇ ಪ್ಲಾನಿಂಗಿಗೆ ಸ್ಟೇಟಿನವರು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಸ್ಟೇಟಿನವರಿಗೆ ಸೆಂಟರಿನವರು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೋಆರ್ದಿನೇಷನ್ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ವರ್ಕ್‌ಔಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ಲಾನುಗಳು ಸೆಂಟ್‌ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಸಕ್ಸೆಸ್‌ಫುಲ್ ಆಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ ಮತ್ತು ಅವರು ಇಷ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಟಾರ್ಜೆಟ್ ಕೂಡ ಸೆಂಟರ್‌ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಸಕ್ಸೆಸ್‌ಫುಲ್ ಆಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಂತೆ ಅಲ್ಲಿ ಅವರ ಪ್ಲಾನುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಮೂರು ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳ ಅದರೂ ಕೂಡ ಅಂತಹ ಯಾವ ವಿಧಾನಗಳೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ದುರಾದೃಷ್ಟ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಾವು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರಕಾರ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವವರೆಗೂ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ದಂತಹದು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರಿಂಗ್ಲಿ ಸೆಂಟ್ ಸಫಿಷಿಯನ್ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಫುಡ್‌ಸಪ್ಲೈ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾವು ಮೊದಲಿಂದಲೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. 1947 ರಿಂದೀಚೆಗೆ ಆಹಾರದ ಕೊರತೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗ ಇರುವುದು ಪ್ರದಾಪ್ರಭುತ್ವ ಎನ್ನುವುದು ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಮತ್ತು ಒಂದು ವಸ್ತುವದ ವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಎಂದು ಇಂತಹ ಸರಕಾರ ಇಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಅವರು ಮಾಡಿದ್ದೇ ಕಾನೂನು ಅವರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಅದೇ ನ್ಯಾಯ. ಅವರು ಏನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟುತ್ತಾರೋ ಅದರಲ್ಲಾ ಚಿನ್ನದಂತೆ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಬಂದು ಅಧಿಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯದ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಲು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಗಮನ ಕೊಡದೇ ಇರುವುದು ಬಹು ಶೋಚನೀಯ ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ವ್ಯವಸಾಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕವೇಳೆ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನಕೊಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಕಷ್ಟಪಡದಿದ್ದರೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟ, ಇಂಥಾ ಇನ್ನೂ 20 ಯೋಜನೆಗಳಾದರೂ ಸೆಂಟ್ ಸಫಿಷಿಯನ್ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು. ದಕ್ಷಿಣ ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಆಂಧ್ರ, ಮದರಾಸು, ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯ ದೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿದೆ. 48ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಇವು ಮೂರೂ ಕೂಡ ಒಂದೇ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಇದ್ದವು, ಈ ಹದಿನೆಂಟು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಆಂಧ್ರ, ಮದರಾಸು

ರಾಜ್ಯಗಳು ಬಹಳ ಮುಂದುವರಿದು ಮೈಸೂರು ದೇಶ ದಿನ ದಿನಕ್ಕೆ ಹಿನ್ನೆಲೆಗೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ. ಆಹಾರದ ಉತ್ಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕೂಡ ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಇರಿಗೇಷನ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಮದರಾಸು ಮತ್ತು ಅಂಧ್ರದವರಿಗೂ ನಮಗೂ ಅಜಗಜಾಂತರ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇದೆ. ಇದನ್ನು ಯಾವಾಗ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದವರು ಸರಿತೂಗಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮಾತೆತ್ತಿದರೆ ದುಡ್ಡಿಲ್ಲ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ, ನಿಜ. ನಮ್ಮನೆ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದರೆ ದುಡ್ಡು ಎಲ್ಲೆಂದೆ ಬರುತ್ತದೆ? ನಾಗಾರ್ಜುನ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಅಂಧ್ರದವರು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಹಿಡ್ಕರ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಕೇಂದ್ರನರ್ಕಾರದ ಯಾವ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಸೇರಿಲ್ಲ. ಅಂಧ್ರದವರು, ಮದರಾಸಿನವರು, ತಮಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಎರಾ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನೂ ಪೂರ್ತಿಮಾಡಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ಯಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಕಾವೇರಿ, ಕೃಷ್ಣಾ ಈ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಎರಡು ಮೂರನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು, ಈ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಇದ್ದೆವು. ಆ ರೀತಿ ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡದೇ ಇರುವುದು ನಮ್ಮ ದುರದೃಷ್ಟ. ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ಕೂಡ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತರೆ ಮೂರನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಾದ ತಪ್ಪನ್ನು ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕೃಷ್ಣಾ ಯೋಜನೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರದವರಿಗೆ ಬರೆದಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಶರಾವತಿಯಲ್ಲಿ ಪವರ್‌ ಹಾರಾಟವಿರುವುದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಜನೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ನನ್ನ ಒಂದು ಸಲಹೆ ಎಂದರೆ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲನೆ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಲು ರಿವರ್‌ವ್ಯಾಲ ಬೋರ್ಡ್‌ನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ. ಪರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಕೊಟ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ರಿವರ್‌ವ್ಯಾಲ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಸಮಗ್ರ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ ಮಾಡಿ, ನೀವು ಇತರ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಏಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗಿ ಬಾರದು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆಸೆಂಬಿಯಲ್ಲಿ ಈ ತರಹ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡುಹೋದರೆ ಯಾವುದೂ ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಎರಡು ಬಸ್ಸುಗಳು, ಒಂದು ಪ್ರೈವೇಟ್ ಬಸ್ಸು ಇನ್ನೊಂದು ಗವರ್ನಮೆಂಟ್ ಬಸ್ಸು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಪ್ರೈವೇಟ್ ಬಸ್‌ನವನು ಸಾಹುಕಾರನಾಗುತ್ತಾನೆ, ಗವರ್ನಮೆಂಟ್ ಬಸ್ ಓಡಿಸುವವರು ನಷ್ಟ ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿ ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲಸಗಳು ಅಪ್ರವೃತ್ತವಾಗುತ್ತಾ ಇವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಿವರ್‌ವ್ಯಾಲ ಬೋರ್ಡ್‌ನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಹಣಕಾಸಿನ ಅನುಕೂಲತೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ದೇಶ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ, ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯೂ ಕೂಡ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿತ್ವ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ತಾವು ಮಾಡಿ ಇತರರಿಗೆ ತೋರಿಸಬಹುದು ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಮೈಸೂರ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ರೆನೋವೇಷನ್ ಆಫ್ ಟ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಎಷ್ಟೋ ದಿವಸಗಳಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದೇವೆ. ಬೇಗ ಕೈಗೆ ರಿಟರ್ನ್ ಬರತಕ್ಕ ಮೈಸೂರ್ ಇರಿಗೇಷನ್ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಕ್ಷಣ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಶ್ರೀ ಅಶೋಕಮಹಾಶ್ವರವರೂ ಕೂಡ ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದು ಸಮಗ್ರವಾದ ಸರ್ವೆ ನಡೆಸಿ ಯಾವ ಯಾವ ಕೆರೆ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಅಡ್ಡುಕಟ್ಟಿ ಇದೆ ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಬತ್ತ ಬೆಳೆಯಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿ. ಆಲೂರು ಹನುಮಂತಪ್ಪನವರು ಮಾನ್ಸೂರ್ ಪ್ಲಾನ್ ಹಾಕಿದ್ದೇವೆ. ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಶಾಸ್ತ್ರಬೋಧಿಗರು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯತಕ್ಕ ಪಹಣಿ ರೆಕಾರ್ಡ್ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ರೂಪಾಯಿ ಅದಕ್ಕೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ, ಅಂತಹ ಪ್ಲಾನಿನಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನ ಇಲ್ಲ. ಸರಿಯಾದ ಒಂದು ಸರ್ವೆ ನಡೆಸಿ ಎಷ್ಟು ಎಕರೆ ಬರುತ್ತದೆ, ಯಾವ ಯಾವುದರನ್ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಪ್ರಯಾಸ ಕೊಟ್ಟು ಕೆರೆಗಳನ್ನು ರೆನೋವೇಷನ್ ಮಾಡಲು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ನಾವು ಆಹಾರವನ್ನು ಪರದೇಶಗಳವರಿಂದ ಕೇಳುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು, ಹೆಚ್ಚು ಆಹಾರವನ್ನು ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಅದಷ್ಟು ಜಾಗೃತ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಬಾವಿಗಳ ವಿಷಯ. ಈಗ ತೋಡುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಬರೀ ಪೊಲಿಟಿಕರ್ ಬಾವಿಗಳು, ಈ ಪೊಲಿಟಿಕರ್ ಬಾವಿಗಳನ್ನು ತೋಡಿಸಬೇಡಿ. ಯಾರು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನವರು ಇದ್ದಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇದ್ದೀರಿ. ಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ವೆ ಮಾಡಿಸಿ ನೋಡಿ ತಮಗೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. 75

(ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ಆರ್. ಕೇಶವಮೂರ್ತಿ)

ಪರ್ಟೆಂಟ್‌ಸಾಲ ಅವರಿಗೇ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ. ಇಂತಹ ಪೊಲಿಟಿಕಲ್ ವೆರ್ಸ್‌ನ್ನು ತೋಡಿಸಬೇಡಿ. ಯಾವನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ ಯಾವನು ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಬಾಕಿಯನ್ನು ತೋಡಿಸುತ್ತಾನೋ ಅಂತಹ ಕಡೆಗೆ ಬುದ್ದಾಗಿ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ, ಎಮರ್ಜೆಮಾಡಿ ನೋಡಿ ಸಾಲ ಕೊಡಿ. ನಾಲ್ಕನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು, ಬಾವಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳು ಈಗಿರುವುದು ಸಾಲದು, ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಗಳು ಆಗಬೇಕು. ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರು ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮದರಾಸಿನ ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ಮಿನಿಸ್ಟರು ಬಹಳ ಚುರುಕಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅಷ್ಟು ಚುರುಕಾಗಿ ಅಲ್ಲದೇ ಇದ್ದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಗವಾಗಿಯಾದರೂ ಓಡಿದರೆ ಸಾಕು, ಜಾಗ್ರತೆ ಫರ್ಟಿಲೈಸರ್ಸ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಪ್ಲಾಂಟ್ ಮತ್ತು ಪವರ್ ಟಿಲ್ಲರ್ಸ್ ತಯಾರು ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾರ್ಖಾನೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತರೇ ಇದ್ದೀರಿ. ಹೆಬ್ಬಾಳದಲ್ಲಿ ಡೆಮಾನ್‌ಸ್ಟ್ರೇಟ್ ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದಿರಿ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡಿದಿರಿ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪವರ್ ಟಿಲ್ಲರ್ಸ್ ಮಾಡಿದರೂ ಕೂಡ 8-10 ಎಚ್.ಪಿ. ಮಾಡಿದರೆ ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊನೇ ಪಕ್ಷ 15 ಎಚ್.ಪಿ. ಇರತಕ್ಕ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಅದರೂ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಜಕ್ಕೋಸ್ಕೋವಾಕೆಯಾದವರು 15 ರಿಂದ 20 ಎಚ್.ಪಿ. ಇರತಕ್ಕ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ಒಂದು ಪ್ಲಾಂಟನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸಲಹೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ರೈತರು ಇನ್ನೂ ಕೂಡ ಬಹಳ ಒಬ್ಬ ರಾಯನ ಕಾಲದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ, ಗೊಬ್ಬರ, ಗೋಡನ್ನು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚಾದರೂ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಒಂದು ಟನ್ ಅಥವಾ 3 ಟನ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗತಕ್ಕ ಡಂಪ್‌ನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಬಹಳ ಅವಶ್ಯಕ. ಇದನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಬಹಳ ರೆಪಲೈಷನ್ ಮಾಡಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಸಬ್‌ಡೈಸ್ಟ್ರಿ ಬೇಸಿನ್ ಮೇಲೆ ಡಂಪ್‌ನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು, ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ಇಡೀ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಅನಿಮರ್ ಹಸ್ಟೆಂಡರಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಆಗಿದೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ ದನಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಆಗಿದೆ, ಅವಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಟಿಕರವಾದ ಆಹಾರ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕು. ಒಳ್ಳೆಯ ಪ್ರಾತ್ಯರನ್ನು ಡೆವಲಪ್ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ಮೂಲಕ ಪುಷ್ಟಿಕರವಾದ ಹಾಲುಡೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೈಬ್ರಿಡ್‌ನೀಡ್ಸ್ ಯಾವ ರೀತಿ ಮಾಡುತ್ತೀರೋ ಅದೇ ರೀತಿ ದನಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಒಳ್ಳೆಯ ತಳಿಗಳನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಜಾತಿಹಸುಗಳನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಬೇಕು.

Mr. SPEAKER.—The House will now adjourn and reassemble tomorrow at 8-30 A.M.

The House adjourned at Six of the Clock to meet again at Thirty Minutes past Eight of the Clock on Saturday, the 9th April 1966.